ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Μ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2573	Τῶν ἁγίων Ἑπτὰ Μακκαβαίων Τρίτη 1 Αὐγούστου 2023	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Πολύτεκνη καλλιτεκνία

Ἡ Ἐκκλησία μας, ἀγαπητοί μου, ἔχει **ὡραῖα βιβλία**. Τὸ πρῶτο εἶνε ἡ ἁγία Γραφή. Στὰ λειτουργικὰ βιβλία της ἀνήκουν τὸ Ὡρολόγιο καὶ τὰ 12 Μηναῖα (ἕνα γιὰ τὸν κάθε μῆνα), ποὺ ἔχουν τὶς ἡμερομηνίες καὶ τὶς ἀκολουθίες τῶν ἁγίων ποὺ ἑορτάζουν κάθε μέρα. Αὐτὰ διάβαζαν ἄλλοτε οἱ ἄνθρωποι ὄχι μόνο στὴν ἐκκλησία ἀλλὰ καὶ στὰ σπίτια.

Σήμερα λοιπόν, 1η Αὐγούστου, ἔχουμε **4 ἑορτές**. Μία εἶνε ἡ πρωτομηνιὰ μὲ τὸν ἁγιασμό. Δεύτερη εἶνε ἡ Ἔξοδος τοῦ Σταυροῦ· τέτοια μέρα στὴν Κωνσταντινούπολι ὁ βασιλιᾶς ἔβγαινε ἀπὸ τὸ παλάτι κρατώντας τὸν τίμιο Σταυρὸ καὶ γινόταν λιτανεία στοὺς δρόμους μὲ τὸ *«Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου…»*, γιὰ νὰ φυλάῃ ὁ Θεὸς ἀπὸ διάφορες ἐπιδημίες καὶ ἄλλα κακά. Τρίτον ἀρχίζει ἡ νηστεία τῆς Παναγίας. Καὶ τετάρτη εἶνε ἡ **ἑορτὴ τῶν ἑπτὰ Μακκαβαίων**, γιὰ τὴν ὁποία θὰ ποῦμε τώρα λίγα λόγια.

* * *

Στὴν παλιὰ ἐποχή, πρὸ Χριστοῦ, ἔζησε μιὰ σπουδαία οἰκογένεια, **οἱ Μακκαβαῖοι**. Ὁ πατέρας τῆς οἰκογενείας εἶχε πεθάνει καὶ ἄφησε 7 ὀρφανά, ὅλα ἀγόρια. Τὰ παιδιὰ μεγάλωναν σὲ μία δύσκολη ἐποχή, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψι τῆς ἁγίας μητέρας τους, τῆς Σολομονῆς, καὶ ἑνὸς ἁγίου γέροντος διδασκάλου, τοῦ ἱερέως Ἐλεαζάρου.

Βασίλευε τότε ἕνας σκληρὸς βασιλιᾶς, ὁ Ἀντίοχος Δ΄ ὁ Ἐπιφανὴς (175-164 π.Χ.), εἰδωλολάτρης μέχρι τὸ κόκκαλο. Μὲ στρατὸ κυρίευσε τὰ Ἱεροσόλυμα, γκρέμισε τὸ ναό, βεβήλωσε τὰ ἱερὰ καὶ ὅσια, καὶ ἔσφαξε 80.000 Ἰουδαίους.

Κατὰ τὸ νόμο τοῦ Μωυσέως οἱ Ἰουδαῖοι ἀπαγορευόταν νὰ τρῶνε κρέας χοιρινό· (ἀπὸ ’κεῖ τὸ πῆραν ἔπειτα καὶ ὅλοι οἱ μωαμεθανοί, ποὺ ἀκόμα καὶ τὸ μαχαίρι ποὺ ἔσφαξε χοῖρο δὲν τὸ ἄγγιζαν· τὸ θεωροῦσαν μολυσμένο). Γνωρίζοντας ὁ Ἀντίοχος τὸ νόμο αὐτὸν τῶν Ἰουδαίων διέταξε, νὰ σφάξουν χοίρους, νὰ τοὺς ψήσουν, νὰ παραθέσουν τοὺς μεζέδες σὲ μαρμάρινα τραπέζια καὶ μετὰ ν’ ἀναγκάσουν τὸ λαὸ τῶν Ἑβραίων νὰ φάῃ ἀπ’ αὐτὰ τὰ μαγαρισμένα κρέατα, καὶ ἔτσι νὰ ξεκοποῦν ἀπὸ τὴν πίστι τους. Ὅποιος δὲν ἔτρωγε τὸν περίμενε σκληρὴ τιμωρία, ἀκόμη καὶ θάνατος. Πολλοὶ τότε δείλιασαν καὶ ἔφαγαν.

Ὁ Ἐλεάζαρος, γέροντας 90 ἐτῶν ἀλλὰ μὲ καρδιὰ ἡρωικὴ καὶ ἀπόφασι μαρτυρίου, ἀρνήθηκε νὰ φάῃ. Κι ἀφοῦ τὸν βασάνισαν ξεψύχησε ἀφήνοντας μεγάλο δίδαγμα στοὺς νεαροὺς μαθητάς του, ὅτι πάνω ἀπὸ τοὺς νόμους τοῦ κράτους εἶνε οἱ νόμοι τοῦ Θεοῦ.

Μετὰ ἄρχισε τὸ μαρτύριο τῶν 7 ἀδελφῶν. Παρουσιάστηκαν κατὰ σειρὰ ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ μεγαλύτερο, προχωρώντας στὸν 2ο, στὸν 3ο, στὸν 4ο… Στὴν ἀρχὴ μὲ κολακεῖες καὶ κατόπιν μὲ ἀπειλὲς ὁ βασιλιᾶς προσπαθοῦσε νὰ τοὺς κάμψῃ. Δὲν κατώρθωσε ὅμως τίποτα. Δὲν σᾶς τὰ διηγοῦμαι ἐδῶ μὲ λεπτομέρειες. Ἔφτασε ἐπὶ τέλους στὸν 7ο, τὸ τελευταῖο ἀπὸ τὰ ἀδέρφια. Ἦταν ἕνα λαμπρὸ παλληκαράκι 15 ὡς 16 ἐτῶν, καὶ νόμισε ὅτι θὰ καταφέρῃ νὰ τὸ φοβίσῃ. Ἀλλὰ τὸ παιδὶ παρὰ τὴν ἡλικία του ἔμενε ἀνένδοτο. Ἡ Σολομονή, ἡ ἡρωικὴ μάνα, ποὺ μπροστά της εἶδε τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο τὰ παιδιά της ν’ ἀφανίζωνται μέσα σὲ φρικτὰ μαρτύρια, καὶ τώρα δὲν ἀφέθηκε νὰ νικηθῇ ἀπὸ τὸ μητρικὸ φίλτρο. Δὲν ἐξηγεῖται ἀνθρωπίνως ἡ ἀντοχή της· ἐνισχυόμενη ἀπὸ ἔκτακτη βοήθεια τῆς θείας χάριτος, προέτρεπε τὸ τελευταῖο παιδί της νὰ μὴν ἀτιμάσῃ τ’ ἀδέρφια του, ἀλλὰ ὅπως ἐκεῖνα ἔμειναν ἀκλόνητα στὴν πίστι τῶν πατέρων τους, ἔτσι κι αὐτὸ νὰ ὑπομείνῃ τὸ μαρτύριο. Σὲ λίγο πράγματι, ἀφοῦ τὸ βασάνισαν, τὸ ἔκαψαν κι αὐτό. Τέλος στὴν ἴδια φωτιὰ ἔρριξαν καὶ τὴ Σολομονή, τὴν πιστὴ μάνα.

Θαυμάζουμε βέβαια τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἀλλὰ

πρὸ παντὸς τὴν ἁγία μητέρα. Εὐλογημένη μάνα, μαρτυρικὴ μάνα. Τὰ παιδιὰ ἐμαρτύρησαν μιὰ φορά· αὐτή, ὅπως λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, μαρτύρησε ἑπτὰ φορές.

* * *

Σήμερα, μὲ ἀφορμὴ τὴν ἑορτὴ τῆς οἰκογενείας τῶν ἑπτὰ Μακκαβαίων, **τιμοῦμε τοὺς πολυτέκνους**. Καὶ εἶνε ἄξιοι τιμῆς. Παλαιότερα οἱ πολύτεκνοι ἦταν πολλοί, τώρα ἔχουν γίνει σπάνιοι στὸν τόπο μας.

Δὲν γεννοῦν πλέον οἱ Ἕλληνες, ἔχουμε στὰ Βαλκάνια τὰ λιγώτερα παιδιά· ζοῦμε σὰν ἀγᾶδες. Ἂν πᾶτε στὴ Θρᾴκη, στὸν Ἕβρο, οἱ Πομάκοι εἶνε πολύτεκνοι, οἱ γυναῖκες τους ντύνονται σεμνά, νομίζες πὼς βλέπεις καλόγριες· πορνεία, μοιχεία, διαζύγια δὲν ἔχουν. Ἐμεῖς πᾶμε νὰ σβήσουμε. Τὸ ἔγραψα· γίναμε γηροκομεῖο. Πρέπει νὰ ἱδρύουμε πλέον γηροκομεῖα, νὰ μαζεύουμε τοὺς γέρους, ποὺ κι αὐτοὺς τοὺς ἐγκαταλείπουν τὰ παιδιά τους.

Οἱ Ἕλληνες δυστυχῶς χρησιμοποιοῦν διάφορα **σατανικὰ μέσα γιὰ ν᾽ ἀποφεύγουν τὴν τεκνογονία**. Αὐτὰ ὅμως ἔχουν συνέπειες. Εἶπα παλαιότερα τὸ ἑξῆς καὶ παρεξηγήθηκα· μεγάλοι ἐπιστήμονες ἔκαναν ἔρευνα, ποὺ ἔδειξε, ὅτι ἡ ὑγεία τῆς γυναίκας συμβαδίζει μὲ τὴν τεκνογονία. Ὅταν κινοῦνται τὰ αἵματα, ἡ γυναίκα ἔχει ὑγεία· ὅταν σταματᾷ καὶ δὲν κάνῃ παιδιά, τότε ἡ διακοπὴ κάπου θὰ χτυπήσῃ· ἢ στὰ νεῦρα, ἢ στὴν καρδιά, ἢ σὲ καρκίνο μαστῶν καὶ μήτρας. Σὲ μιὰ συνοικία τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ κατοικοῦν μεγιστᾶνες τοῦ πλούτου καὶ δὲν βλέπεις ἐκεῖ παιδιὰ ἀλλὰ μόνο γατιὰ καὶ σκυλιὰ ποὺ τὰ τρέφουν μὲ μπιφτέκια, μαθαίνω ὅτι οἱ γυναῖκες τους πεθαίνουν ἀράδα ἀπὸ καρκίνο· παιρνάει «σκούπα». Ὅποιος πάει κόντρα μὲ τὸ Θεό, γίνεται στάχτη. Ἡ σημερινὴ γενεὰ θὰ δῇ μεγάλες τιμωρίες.

Ἡ ἀποφυγὴ τῆς τῆς τεκνογονίας **βλάπτει καὶ δημογραφικῶς**. Σβήνει τὸ ἔθνος καὶ θὰ ἐπικρατήσουν ἔτσι ἄλλα στοιχεῖα ξένης ἐθνικότητος. Ἡ Πρέσπα λ.χ., μιὰ ὡραία περιοχὴ μὲ πολύτεκνες ἄλλοτε οἰκογένειες καὶ πληθυσμὸ εἴκοσι χιλιάδες, τώρα δὲν ἔχει οὔτε δυὸ χιλιάδες. Ὁ τόπος ἐρημώνει.

* * *

Σήμερα ὅμως, ἀδελφοί μου, ποὺ ἑορτάζουμε αὐτὰ τὰ ἑπτὰ ἅγια ἀδέλφια καὶ τιμοῦμε τοὺς πολυτέκνους, πρέπει νὰ προσθέσουμε κάτι ἀκόμα. Δὲν ἀρκεῖ μόνο ἡ πολυτεκνία· ἡ Ἐκκλησία διδάσκει καὶ εὔχεται καὶ *εὐτεκνίαν* (ἀκολ. Γάμ.). **Τί θὰ πῇ *«εὐτεκνία»*;** Τὰ παιδιὰ δηλαδὴ ποὺ θὰ γεννήσῃς πρέπει καὶ νὰ τὰ ἀναθρέψῃς καλά. Τὸ νὰ γεννήσῃς παιδί, λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, εἶνε κάτι φυσικό· γεννοῦν καὶ τὰ ζῷα· σημαντικὸ εἶνε, τὸ παιδὶ ποὺ θὰ γεννήσῃς νὰ τὸ κάνῃς ἄνθρωπο, νὰ τὸ ἀναθρέψῃς σωστά. Ὄχι τὸ γεννᾶν, ἀλλὰ **τὸ ἀνατρέφειν καλῶς** ἔχει ἀξία. Τί νὰ τὸ κάνῃς, νὰ ἔχῃς πέντε, ἕξι, ἑφτά, δέκα παιδιά, ἀλλ᾽ αὐτὰ κ᾽ ἐσένα νὰ σὲ λυποῦν, καὶ τοὺς ἄλλους ν᾽ ἀναστατώνουν, πρὸ παντὸς δὲ νὰ ἀσεβοῦν στὸν Κύριο; Γι᾽ αὐτὸ καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέει, ὅτι κάθε γυναίκα ἀπὸ τὶς ἀπροστάτευτες ἐκεῖνες χῆρες, ποὺ ἀναλαμβάνει ἡ Ἐκκλησία νὰ συντηρῇ στὰ γηρατειά τους, πρέπει νὰ εἶνε πάνω ἀπὸ ἑξήντα ἐτῶν καὶ νὰ ἐξετάζεται ὄχι ἂν γέννησε παιδιά, ἀλλ᾽ ἐὰν *«ἐτεκνοτρόφησεν»* (Α΄ Τιμ. 5,10), ἂν δηλαδὴ μαζὶ μὲ τὸ γάλα πότισαν τὰ παιδιά τους καὶ τὸ γάλα τῆς πίστεως ὅπως ἡ ἁγία Σολομονή. Σᾶς ἐρωτῶ· ἐὰν ἡ Σολομονὴ δὲν ἀνέτρεφε μὲ φόβο Θεοῦ τοὺς 7 Μακκαβαίους, τί θὰ γινόταν; Θὰ ἔτρωγαν τοὺς ὡραίους μεζέδες, θὰ μεθοῦσαν καὶ θὰ χόρευαν· **θὰ γίνονταν προδότες**· ὁπότε γιὰ τὸν καθένα ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ θὰ ἴσχυε ὁ βαρὺς ἐκεῖνος λόγος ποὺ εἶπε ὁ Χριστὸς γιὰ τὸν Ἰούδα· «καλύτερα γι᾽ αὐτὸν θὰ ἦταν νὰ μὴν εἶχε γεννηθῇ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος» (Ματθ. 26,24).

Στὴν καλὴ ἀνατροφή, μαζὶ μὲ τὴν πιστὴ μάνα, συνεργάστηκε ὁ καλὸς δάσκαλος. Ἐὰν οἱ ἅγιοι Μακκαβαῖοι παῖδες ἔγιναν μάρτυρες καὶ ὄχι προδότες, αὐτὸ ὀφείλεται σὲ δύο παράγοντες· ὁ ἕνας ἦταν ἡ Σολομονή, ποὺ τοὺς κράτησε κοντά της, τοὺς προέτρεψε στὸ μαρτύριο καὶ τοὺς στήριξε στὰ βασανιστήρια μέχρι τέλους. Ὁ ἄλλος παράγων ἦταν ὁ γέροντας ἐκεῖνος ἱερεὺς τοῦ Ὑψίστου, **ὁ ἅγιος Ἐλεάζαρος**, ποὺ τοὺς κατήχησε καὶ τοὺς δίδαξε ὄχι μόνο μὲ τὸ λόγο του ἀλλὰ πρὸ παντὸς μὲ τὸ παράδειγμα τῆς πιστότητος, τῆς καρτερίας καὶ τοῦ μαρτυρικοῦ τέλους του.

Παιδιὰ λοιπὸν θέλουμε, ὅσα δίνει σὲ κάθε σπίτι ὁ Δημιουργός, ἀλλὰ **παιδιὰ μὲ καλὴ ἀνατροφή**· παιδιὰ μὲ Χριστὸ στὴν καρδιά, μὲ ἤθη καθαρὰ καὶ μὲ φρόνημα ὑψηλό.

* * *

Ἡ καλλίτεκνη πολυτεκνία, ἀγαπητοί μου, εἶνε τὸ ἄριστο ἀποτέλεσμα τῆς συνεργασίας ἀφ᾽ ἑνὸς τοῦ σπιτιοῦ καὶ τῆς **οἰκογενείας** καὶ ἀφ᾽ ἑτέρου τοῦ σχολείου καὶ τῆς **παιδείας**. Τὸ ἰδανικὸ εἶνε, καὶ τὰ δύο αὐτὰ μέρη νὰ λειτουργοῦν ὑπὸ τὴν ἔμπνευσι καὶ τὴν χάρι τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Γι᾽ αὐτὸ ὁ ἀπόστολος Παῦλος προτρέπει, τὰ παιδιά μας νὰ ἐκτρέφωνται *«ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου»* (Ἐφ. 6,4).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Τριάδος Πτολεμαΐδος τὴν Δευτέρα 1-8-1983 πρωί, μὲ νέο τώρα τίτλο. Καταγραφή, σύντμησις καὶ μικρὴ ἀναπλήρωσις 9-7-2023.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://www.iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Μ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2574	Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος Κυριακὴ 6 Αὐγούστου 2023	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Μὲ τὸ Χριστὸ ἄγγελοι, δίχως Αὐτὸν δαίμονες

«Καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένετο λευκὰ ὡς τὸ φῶς» (Ματθ. 17,2)

Κάθε μέρα, ἀγαπητοί μου, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μας ἑορτάζει ἁγίους, πνευματικὰ ἀστέρια· τὸν ἅγιο Δημήτριο, τὸν ἅγιο Νικόλαο κ.λπ.. Σήμερα ὅμως ἑορτάζει ὁ ἥλιος, **ὁ Χριστός, ποὺ εἶνε ὁ Θεός.** Τὸ πιστεύεις; εἶσαι Χριστιανός· δὲν τὸ πιστεύεις; δὲν εἶσαι Χριστιανός.

Γιὰ τὸ ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ Θεὸς ὑπάρχουν ἀποδείξεις πολλές. Μία ἀπὸ αὐτὲς εἶνε καὶ τὰ **θαύματά** του, τὰ ἀμέτρητα, ποὺ εἶνε **τεσσάρων εἰδῶν**· θαύματα στὴ φύσι, στοὺς ἀνθρώπους, στοὺς δαίμονες, καὶ στὸν Ἑαυτό του.

• Θαύματα **στὴ φύσι**· ἔκανε τὸ νερὸ κρασί, πρόσταξε τὸν ἄνεμο καὶ τὴ θάλασσα καὶ ἔγινε γαλήνη, πολλαπλασίασε τὰ ψωμιὰ καὶ χόρτασαν χιλιάδες, διέταξε τὴ συκιὰ καὶ ξεράθηκε…

• Θαύματα **στοὺς ἀνθρώπους**· θεράπευσε τὸν παράλυτο καὶ σηκώθηκε, ἔδωσε στὸν τυφλὸ τὸ φῶς του, εἶπε στὸν κουτσὸ καὶ περπάτησε, καθάρισε τὸ λεπρὸ ἀπὸ τὴ λέπρα, πῆγε καὶ στὰ μνήματα καὶ ἀνέστησε νεκρούς.

• Θαύματα **κατὰ τῶν δαιμόνων**· ἔδιωξε δαιμόνια μέσα ἀπὸ γυναῖκες, ἄντρες, παιδιά· γι᾽ αὐτὸ οἱ δαίμονες τρέμουν τὸ ὄνομά του.

• Ἔκανε τέλος καὶ θαύματα **στὸν Ἑαυτό του**, ἐπάνω στὸ σῶμα του· π.χ. ἡ σύλληψίς του τὴν ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἡ γέννησί του ἀπὸ τὴν Παναγία, ἡ ἀνάστασί του ἐκ νεκρῶν, ἡ ἀνάληψί του στοὺς οὐρανούς. Τέτοιο θαῦμα εἶνε καὶ ἡ σημερινὴ ἑορτή, ἡ **Μεταμόρφωσις**.

* * *

Ὁ Χριστός, ὁ Θεός μας, ἐνανθρώπησε· πῆρε σάρκα ἀπὸ τὰ πάναγνα αἵματα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ παρουσιάστηκε στὴ γῆ. Ὅποιος τὸν ἔβλεπε ἔβλεπε ἕναν **πραγματικὸ ἄνθρωπο**, ποὺ πονοῦσε, πεινοῦσε, διψοῦσε, εἶχε ἀνάγκη ἀναπαύσεως καὶ ὕπνου ὅπως ἐμεῖς· εἶχε ὅλα τὰ λεγόμενα ***ἀδιάβλητα πάθη***.

Ποιός μποροῦσε βλέποντας τὸ Ναζωραῖο νὰ φανταστῇ ὅτι εἶνε ὁ Θεός; Κι ὅμως· αὐτὸ ἦταν μιὰ οἰκονομία. Τὸ νὰ ἐμφανισθῇ ὁ Θεὸς ὡς ἄνθρωπος, μάλιστα ὡς ὁ πτωχότερος ὅλων, εἶνε τὸ μεγαλύτερο θαῦμα ποὺ εἶδε ὁ κόσμος. Γιατί ἔγινε αὐτό; δὲν μποροῦσε νὰ ἐμφανισθῇ ὡς Θεός; Μποροῦσε. Μὰ ποιός θὰ ἄντεχε νὰ δῇ τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ; Εἶνε ἀδύνατον μάτια ἀνθρώπου νὰ τὸν ἀντικρύσουν ὅπως εἶνε. Λένε μερικοὶ ἀμφισβητοῦντες· **–Ποιός εἶδε τὸ Θεό;…** Αὐτὸ εἶνε ἀνόητο. Οἱ ἀρχαῖοι εἶπαν· *«Ἐάν τις τὸν ἥλιον ἀναιδῶς ἐγχειρῇ θεάσασθαι, τὴν ὄψιν ἀφαιρεῖται»*, ὅποιος τολμᾷ ν᾽ ἀντικρύσῃ κατάματα τὸν ἥλιο τυφλώνεται, χάνει τὸ φῶς του (Ξενοφ., Ἀπομν. 4.3.14). Ἀφοῦ λοιπόν, ἀνόητε ἄνθρωπε, τὸν ἥλιο δὲν μπορεῖς νὰ δῇς, θέλῃς νὰ δῇς τὸ Θεό; ἀφοῦ τὸ δημιούργημα σὲ τυφλώνει, πολὺ περισσότερο ἡ λάμψι τοῦ Δημιουργοῦ του. Καὶ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος λέει, ὅτι ὁ Θεὸς ἐμφανίστηκε ὡς ἄνθρωπος, διότι οἱ ἄνθρωποι ἦταν ἀδύνατον νὰ δοῦν τὴν θεία φύσι.

Ἂν ὑποτεθῇ ὅτι **ὁ ἥλιος**, ποὺ εἶνε τόσο μακριά, ἄφηνε τὴ θέσι του καὶ πλησίαζε τὴ γῆ, ἡ θερμοκρασία θὰ ὑψωνόταν τόσο πολύ, ὥστε ἡ γῆ θὰ γινόταν κάρβουνο. Τί θέλω νὰ πῶ· μὲ τὴν ἐνανθρώπησι τοῦ Θεοῦ Λόγου ἔγινε μέγα θαῦμα· ὄχι ὁ ἥλιος ἀλλὰ ὁ Δημιουργὸς τοῦ ἡλίου κατέβηκε· καὶ δὲν πλησίασε ἁπλῶς ἀλλὰ ἄγγιξε, πάτησε πάνω στὴ γῆ, ἔζησε ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους· καὶ ὅμως ἡ γῆ δὲν κάηκε! Γιατί; Διότι ὁ Θεὸς ντύθηκε σάρκα ἀνθρώπινη, *«ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος, καὶ σχήματι εὑρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος»* (Φιλ. 2,7)· παρουσιάστηκε μὲ ἐνδυμασία σαρκός.

Αὐτὸ ἔγινε γιὰ λόγους οἰκονομίας. Ἔπρεπε ὅμως οἱ ἄνθρωποι, γιὰ νὰ σωθοῦν, νὰ γνωρίζουν ὄχι μόνο τὴν ἀνθρώπινη ἀλλὰ καὶ τὴν θεία φύσι του. Γιὰ νὰ τοὺς δείξῃ λοιπὸν ὁ Χριστὸς ὅτι **εἶνε καὶ Θεός**, ἔγινε τὸ σημερινὸ θαῦμα, τὸ θαῦμα τῆς Μεταμορφώσεως. Δὲν ἔδειξε ὅλη τὴ δόξα του, διότι θὰ ἔχαναν μαζὶ μὲ τὰ μάτια καὶ τὴ ζωή τους· ἔδειξε μόνο μιὰ ἀκτῖνα τῆς θεότητός του.

* * *

Στὴν Παλαιστίνη, στὴν περιοχὴ τῆς Γαλιλαίας, ὑπάρχει τὸ ὄρος **Θαβώρ**. Ἐκεῖ εἶνε σήμερα κτι-

σμένη μιὰ ἐκκλησία τῆς Μεταμορφώσεως ποὺ πανηγυρίζει. Τὴν ἔχτισαν Ἕλληνες μὲ δυσκολίες· τὸ μέρος ἦταν ἄνυδρο καὶ κουβαλοῦσαν νερὸ μὲ καμῆλες.

Στὸ Θαβὼρ λοιπὸν ἀνέβηκε ὁ Χριστὸς γιὰ προσευχὴ μὲ τρεῖς μαθητάς του, τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη. Κ' ἐκεῖ στὴν κορυφὴ τί ἔγινε; Ἂς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους· ἐμεῖς πιστεύουμε. Ἄφησε νὰ φανῇ μία λάμψι τῆς θεότητός του, ὄχι ὅλη ἡ θεότης, ὄχι ὅλος ὁ ἥλιος ἀλλὰ μιὰ ἀκτίνα του. Ἔλαμψε τὸ πρόσωπό του σὰν τὸν ἥλιο καὶ *«τὰ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένετο λευκὰ ὡς τὸ φῶς»* (Ἐ.Δ. 17,2)· τὰ ἀπέριττα ροῦχα του, ποὺ εἶχε ὑφάνει στὸν ἀργαλειὸ ἡ Παναγία, ἄστραψαν καὶ ἔγιναν λευκὰ σὰν τὸ φῶς. Τὴν ὥρα ἐκείνη ἐμφανίστηκαν τιμητικῶς ὁλοζώντανοι δίπλα του δύο ἱεροὶ ἄνδρες τῆς παλαιᾶς διαθήκης, ὁ Μωυσῆς (ποὺ ἔζησε 1.500 χρόνια πρὸ Χριστοῦ) καὶ ὁ Ἠλίας (ποὺ ἔζησε 800 χρόνια πρὸ Χριστοῦ), καὶ συνωμιλοῦσαν μαζί του. Τὴν ἴδια ὥρα τοὺς σκέπασε μία νεφέλη φωτεινή, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ οὐρανίου Πατρὸς νὰ λέῃ· *«Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε»* (Ματθ. 17, 5). Καὶ ὁ Πέτρος ἔκπληκτος ἀπὸ τὸ θέαμα εἶπε· *«Καλόν ἐστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι…»* (Ἐ.Δ. 17,4).

Αὐτὸ εἶνε μὲ λίγα λόγια τὸ θαῦμα τῆς Μεταμορφώσεως, ποὺ φανερώνει ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Θεὸς ἀληθινός. Μᾶς προσφέρει πολλὰ καὶ **σημαντικὰ διδάγματα**.

√ Εἶνε ἀλήθεια, εἶνε **ἱστορικὸ γεγονός**, ὄχι παραμύθι σὰν ἐκεῖνα τῶν ἀρχαίων (ὅπως π.χ. οἱ Μεταμορφώσεις τοῦ λατίνου Ὀβιδίου)· ὄντως ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ κατέβηκε πραγματικὰ στὴ γῆ, φόρεσε σάρκα ἀνθρωπίνη, περπάτησε ἀνάμεσά μας, καὶ μεταμορφώθηκε στὸ Θαβώρ.

√ Ἀλλὰ τὸ θαῦμα αὐτὸ εἶνε καὶ **προφητικό**· τί προφητεύει; Ὅπως ὁ Χριστὸς σήμερα μεταμορφώθηκε, ἔτσι καὶ ὁ Χριστιανός, αὐτὸς ποὺ πιστεύει στὸ Χριστὸ καὶ τὸν ἀκολουθεῖ.

• Ὑφίσταται καὶ ὁ πιστὸς μία ἀλλοίωσι, μεταμόρφωσι, πρῶτα **στὸ ἱερὸ βάπτισμα**. Πῶς νὰ σᾶς τὸ ἐκφράσω; Ἐὰν σᾶς πῶ ὅτι τὸ κάρβουνο γίνεται διαμάντι, ὅτι τὸ κοράκι γίνεται περιστέρι, ὅτι ὁ λύκος γίνεται πρόβατο, θὰ θαυμάσετε· ἀλλὰ στὸ βάπτισμα γίνεται κάτι ἀνώτερο· ὁ ἁμαρτωλός, ποὺ πιστεύει στὸ Χριστὸ καὶ βαπτίζεται, βγαίνοντας ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα ἀστράφτει σὰν διαμάντι, λάμπει σὰν ὁλόλευκο περιστέρι, ἡμερεύει σὰν ἄκακο ἀρνίον.

• Ἄλλη μεταμόρφωσι καὶ θεϊκὴ ἀλλοίωσι δέχεται ὁ πιστὸς **στὰ μυστήρια τῆς μετανοίας - ἐξομολογήσεως καὶ τῆς θείας κοινωνίας**. Λυτρώνεται ἀπὸ τὴν ἐνοχὴ τῆς συνειδήσεως, ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὸ βάρος τῶν πταισμάτων, καθαρίζεται ἀπὸ τοὺς ῥύπους τῶν ἀνομιῶν, ἑνώνεται μὲ τὸ σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, λαμβάνει Πνεῦμα ἅγιο, φωτίζεται, ὑψώνεται, θεοῦται κατὰ χάριν, γίνεται ἕνας ἄγγελος.

√ Στὴ Μεταμόρφωσι ἀκοῦμε τὴ φωνὴ τοῦ οὐρανίου Πατρὸς ποὺ κελεύει· *«Αὐτοῦ ἀκούετε»*. Μᾶς καλεῖ **νὰ ἀκοῦμε τὸ Χριστό**. Τὸν παραδέχεσαι Θεό; τότε νὰ ὑπακούῃς σ' Αὐτόν· ὅπως τὸ παιδὶ στὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα, ὅπως ὁ μαθητὴς στὸ δάσκαλο, ὅπως ὁ στρατιώτης στὸν ἀξιωματικό, ὅπως ὁ ἀσθενὴς στὸ γιατρό.

Ἐμεῖς δυστυχῶς, ἐνῷ σ' αὐτοὺς ὑπακούουμε, **ἔχουμε κλείσει τὰ αὐτιὰ** στὸ Χριστό. Γι' αὐτὸ ὅμως ταλαιπωρούμεθα. Ἂν ὑπακούαμε στὶς ἐντολὲς τοῦ Χριστοῦ καὶ μάλιστα στὴν κορυφαία ἐντολή, στὸ *«Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους»* (Ἰω. 13,34), ἡ γῆ αὐτὴ θὰ ἦταν παράδεισος, ἐνῷ τώρα ἔγινε κόλασι, ζούγκλα, καὶ ὑπάρχει κίνδυνος μὲ πυρηνικὲς βόμβες ἀπὸ τὰ «μαυροπούλια» νὰ τὴν καταστρέψουμε ὁλοσχερῶς.

Ὁ ἄνθρωπος κοντὰ στὸ Χριστὸ γίνεται ἀρνίον καὶ ἄγγελος, μακριὰ ἀπὸ τὸ Χριστὸ γίνεται θηρίο καὶ δαίμονας. **Αὐτὸ τὸ μήνυμα ἐκπέμπει σήμερα** ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος. Ἕνα ἀπὸ τὰ δυό· **ἢ θὰ γίνουμε ἄγγελοι ἢ θὰ γίνουμε δαίμονες**. Καὶ εἴπαμε ὅτι ἡ γῆ αὐτὴ ἔγινε σήμερα κόλασις καὶ χειρότερα ἀπὸ τὴν κόλασι, γιατὶ ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, παραβαίνουμε τὶς ἐντολὲς τοῦ Κυρίου. Πρῶτα σὲ φτωχικὲς καλύβες κατοικοῦσαν ἄγγελοι, τώρα σὲ μέγαρα καὶ οὐρανοξύστες κατοικοῦν δαίμονες. Ἂν ἄκουγε ὁ κόσμος τὸ Χριστό, ἡ γῆ αὐτὴ θὰ ἦταν ἕνας μικρὸς παράδεισος.

√ Λέω «μικρὸς παράδεισος», γιατὶ ἡ ζωὴ δὲν τελειώνει ἐδῶ. Προσδοκοῦμε τὴν αἰώνιο ζωή. Ἐκεῖ εἶνε ὁ αἰώνιος παράδεισός μας. Οἱ παλαιοὶ εὔχονταν μεταξύ τους «Καλὸν παράδεισο!». Τ' ἀκοῦτε τώρα αὐτό; Ἐκεῖ πρέπει νά 'νε τὰ βλέμματά μας. Γιατὶ ἐκεῖ μᾶς περιμένει **ἡ ὁριστικὴ μεταμόρφωσις**. Καὶ ὁριστικὴ μεταμόρφωσις εἶνε ὅταν «οἱ δίκαιοι», ὅπως εἶπε ὁ Χριστός, «θὰ ἐκλάμψουν σὰν τὸν ἥλιο» (Ματθ. 13,43). Ἐκεῖ καὶ ὁ πιὸ φτωχός, καὶ ὁ ζητιάνος, καὶ ὁ κουρελῆς, ἂν πιστεύῃ στὸ Χριστὸ καὶ εἶνε δίκαιος, θὰ λάμψῃ σὰν τὸν ἥλιο.

* * *

Τότε ἐκεῖ, ἀδελφοί μου, τὰ μάτια μας θὰ δοῦν ὡραῖα, θαυμάσια πράγματα. Θὰ δοῦν συγγενεῖς καὶ φίλους, γονεῖς καὶ προγόνους, ἁγίους καὶ προφῆτες. Ὅλοι θὰ λάμπουν σὰν τὸν ἥλιο. Μὰ παραπάνω ἀπ' ὅλα, τὸ ὡραιότερο, ποιό θὰ εἶνε; Τὸ ὡραιότερο, ποὺ βλέποντάς το θὰ περνᾶνε ἑκατὸ χρόνια καὶ θὰ σοῦ φαίνωνται σὰν μιὰ στιγμή, θὰ εἶνε **ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**. Αὐτὸς εἶνε ὁ Ἥλιος, αὐτὸς εἶνε ἡ Ζωή· αὐτὸς εἶνε ὁ Πατέρας, αὐτὸς ἡ Μάνα, αὐτὸς τὸ Πᾶν· ὅν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Μεταμορφώσεως Ἀρδάσσης - Ἑορδαίας τὴν Τετάρτη 6-8-1986 πρωί, μὲ νέο τώρα τίτλο. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 4-7-2023.

ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» **(Ἀπ. 1,10)**

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Μ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2575	Κυριακὴ Ι΄ Ματθαίου (Ματθ. 17,14-23) 13 Αὐγούστου 2023	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἡ σκληρὴ πραγματικότητα

«Τότε προσελθόντες οἱ μαθηταὶ τῷ Ἰησοῦ κατ' ἰδίαν εἶπον· Διατί ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό; ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Διὰ τὴν ἀπιστίαν ὑμῶν» (Ματθ. 17,19-20)

Ἀφάνταστα **μεγαλοπρεπής**, ἀγαπητοί μου, ἦταν **ἡ σκηνὴ τῆς Μεταμορφώσεως** τοῦ Κυρίου στὸ Θαβώρ. Οἱ τρεῖς μαθηταί του, ποὺ ἀξιώθηκαν νὰ τὴ δοῦν, ζητοῦσαν εἰ δυνατὸν νὰ μείνουν ἐκεῖ γιὰ πάντα.

Μέσα στὴ χαρά τους λησμονοῦσαν τοὺς ἄλλους ἐννέα συμμαθητάς τους, ποὺ ἐκεῖ στοὺς πρόποδες τοῦ ὄρους περνοῦσαν δύσκολες στιγμές, εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια καὶ ἂν μποροῦσαν θὰ φώναζαν, Τρέξτε γρήγορα, ὁ ἐχθρὸς μᾶς νικᾷ, ἡ συνοδεία μας ἐκτίθεται!... Στὴν κορυφὴ δηλαδὴ τοῦ Θαβὼρ γαλήνη καὶ φῶς, ἐνῷ στοὺς **πρόποδες σκοτάδι καὶ ταραχή**. Κάτω ἐκεῖ ἡ δυστυχία θρηνεῖ, ἡ μοχθηρία χύνει πικρία· ἐκεῖ τὰ δαιμόνια ἀφρίζουν, ὁ ἐχθρὸς θριαμβεύει.

Ἀλλὰ **ὁ Κύριος**, ποὺ ὡς Θεὸς γνωρίζει τὰ πάντα, δὲν θὰ ἄφηνε κ' ἐκεῖνα τὰ παιδιά του μόνα. Ἔτσι αὐτός, ποὺ χαμήλωσε ἀπὸ τὰ οὐράνια γιὰ νὰ βρεθῇ στὴ γῆ καὶ νὰ μᾶς παραδειγματίσῃ μὲ τὴν ταπείνωσί του, τώρα **κατεβαίνει ἀπὸ τὸ ὄρος** στὴν πεδιάδα, ἔρχεται κοντὰ στοὺς ἀνθρώπους τῆς δυστυχίας καὶ τῆς θλίψεως.

Ὁ εὐαγγελιστὴς Μᾶρκος σημειώνει τὴ λεπτομέρεια, ὅτι οἱ ἄνθρωποι βλέποντας τὸν Κύριο νὰ πλησιάζῃ **θαμπώνονταν**, γιατὶ τὸ πρόσωπό του καὶ μετὰ τὴ Μεταμόρφωσι διατηροῦσε ἀκόμη λάμψι. Ἔτσι ἔλαμπε κι ὁ Μωυσῆς ὅταν κατέβαινε ἀπὸ τὸ ὄρος Σινὰ κρατώντας τὶς πλᾶκες τοῦ Νόμου (βλ. Ἔξ. 34,29-35). Ἐνῷ ὅμως ἡ λάμψι τοῦ Μωυσῆ ἀπωθοῦσε τότε τοὺς Ἰσραηλῖτες, ἡ λάμψι τώρα τοῦ Ἰησοῦ ἑλκύει τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι *«προστρέχοντες ἠσπάζοντο αὐτόν»* (Μᾶρκ. 9,15).

* * *

Ἕνας ἀπὸ τὸ πλῆθος τότε πλησιάζει τὸν Κύριο, γονατίζει μπροστά του καὶ τοῦ λέει τὸν πόνο του. Εἶχε ἕνα **γυιό, στὸν ὁποῖο εἶχε φωλιάσει δαιμόνιο**, τὸ ὁποῖο ταλαιπωροῦσε τὸ θῦμα του ἀνάλογα μὲ τὶς φάσεις τῆς σελήνης· γι' αὐτὸ τὸν δαιμονιζόμενο τὸν ἔλεγαν *σεληνιαζόμενο*. Αὐτὸ ἦταν ἀπάτη τοῦ διαβόλου καὶ γινόταν σκοπίμως, ὅπως ἐξηγεῖ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, γιὰ νὰ κατηγορῆται τὸ δημιούργημα τοῦ Θεοῦ, ἡ σελήνη, ὡς αἰτία τοῦ κακοῦ (βλ. εἰς Ματθ. ὁμ. ΝΖ΄, γ΄· P.G. 58,562). Ἡ κρίσι τῆς ἀσθενείας αὐτῆς ἦταν φοβερή, φανέρωνε τὴν κακία τοῦ πονηροῦ· ὁ δαιμονιζόμενος ἔβγαζε ἀφρούς, ἔτριζε τὰ δόντια, σπάραζε, ἔμενε ξερός· ἄλλοτε ἔπεφτε στὴ φωτιὰ ἢ στὸ νερό, ἔβγαζε κραυγὲς ἄναρθρες. Ἡ ἐξουσία τοῦ ἐχθροῦ εὐτυχῶς δὲν εἶνε ἀπεριόριστη· διαφορετικά, ὄχι μόνο τὸ θῦμα του χίλιες φορὲς θὰ τό 'χε πνίξει ἀλλὰ καὶ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα θὰ εἶχε καταστρέψει.

Αὐτὸ τὸ θῦμα τοῦ διαβόλου ἔφερε ὁ δύστυχος πατέρας στοὺς ἀποστόλους. Εἶχε ἀκούσει ὅτι ἔχουν τὴ δύναμι νὰ διώχνουν δαιμόνια, νὰ ἐλευθερώνουν τοὺς πάσχοντες, καὶ ἤλπιζε ὅτι θὰ τὸ θεραπεύσουν. **Οἱ μαθηταὶ** ἐπιχείρησαν νὰ τὸ διώξουν, ἀλλὰ **δὲν τὰ κατάφεραν**. Τὸ δαιμόνιο στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἀποδεικνυόταν δυνατώτερο ἀπ' αὐτούς. Πῆραν λοιπὸν ἀφορμὴ οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ἰησοῦ, ποὺ παραμόνευαν, νὰ δείξουν τώρα ὅλη τὴν ἐμπάθεια καὶ χαιρεκακία τους γιὰ τὴν ἀδυναμία τῶν ἀποστόλων, ὥστε νὰ μειώσουν τὴν αἴγλη τοῦ Ναζωραίου.

Πόσες φορὲς **σφάλματα καὶ ἀδυναμίες Χριστιανῶν δίνουν ἀφορμὴ** στοὺς αἰώνιους κατηγόρους τῆς Ἐκκλησίας νὰ θριαμβολογοῦν λέγοντας, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε ἀνίκανος νὰ θεραπεύσῃ τὸ πολύμορφο κακὸ τῆς ἀνθρωπότητος, ἰδίως ὅταν οἱ ἀδυναμίες καὶ τὰ σφάλματα παρατηροῦνται μεταξὺ τῶν ἡγετικῶν στελεχῶν τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας! Ἐπιχαίρει ὁ διάβολος ὅταν συμβῇ πτῶσις ἑνὸς ἐπισκόπου· βρίσκουν τὰ ὄργανά του ἄφθονο ὑλικὸ γιὰ νὰ **διασύρουν τὸ τίμιο ὄνομα τοῦ Χριστιανισμοῦ**.

Ἀλλ' ἂς ἐπανέλθουμε στὴ διήγησι. Ὁ ἀσθενὴς βρίσκεται τώρα μπροστὰ στὸ Χριστό. Τί θὰ γίνῃ; **θὰ μπορέσῃ ἆραγε ὁ Ἰησοῦς νὰ τὸν θεραπεύσῃ;...** Ὁ δύστυχος πατέρας ἀμφιβάλλει, ἡ πίστι του εἶνε ἀδύναμη. Μετὰ βέβαια ἀπὸ τὰ τόσα πασίγνωστα θαύματα, ποὺ εἶχε κάνει ὁ Ἰησοῦς, κανεὶς δὲν ἔπρεπε τώρα νὰ ἀμφιβάλλῃ γιὰ τὸ πρόσωπό του· καὶ οὔτε οἱ φαρισαῖοι νὰ ἐπικρίνουν, οὔτε ὁ ἀπόστολοι νὰ κλονίζωνται. Βλέποντας ὁ Χριστὸς τὸν κόσμο ἐκεῖνο νὰ ἀπιστῇ αἰσθάνεται μεγάλη θλῖψι, ἀφόρητη λύπη. Ὁ ἱερὸς Χρυσό-

στομος λέει ὅτι θεωροῦσε πιὸ βαρὺ ὄχι τὸ νὰ σταυρωθῇ ἀλλὰ τὸ νὰ ζῇ μέσα σὲ τέτοιο κόσμο· *«οὐ τὸ σταυρωθῆναι, ἀλλὰ τὸ εἶναι μετ' αὐτῶν βαρύ»* (βλ. ἔ.ἀ· P.G. 58,561).

Παρ' ὅλη τὴ θλῖψι ποὺ δοκίμαζε ἡ καρδιὰ τοῦ Ἰησοῦ, ἡ ἀγάπη του γιὰ τὸν ἄνθρωπο δὲν μειώθηκε. Κι αὐτὸς ὁ δριμὺς ἔλεγχός του ἔκρυβε ἀγάπη. Δὲν διώχνει λοιπὸν τὸν πατέρα, δὲν ἀρνεῖται τὴ χάρι του, ἀλλὰ μὲ τὴν παντοκρατορικὴ προσταγή του **διώχνει τὸ δαιμόνιο** καὶ ἐλευθερώνει τὸ πλάσμα του.

Ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου, ὅσοι ζῆτε μέσα σὲ μιὰ γενεὰ ποὺ τῆς ταιριάζει ἡ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ *«Ὦ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεφθαρμένη…»* (Ματθ. 17,17), ναί, εἶνε βαρειὰ ἡ θλῖψι σας ὅταν μετὰ ἀπὸ τόσους κόπους σας βλέπετε νὰ ὀρθώνεται πάλι μπροστά σας ἡ ἀμφιβολία, ἡ ἀπιστία, ἡ κακία τοῦ κόσμου. Θὰ θέλατε καλύτερα νὰ πεθάνετε παρὰ νὰ βλέπετε τὰ πνευματικά σας παιδιὰ νὰ παρασύρωνται μακριὰ ἀπὸ τὸν Κύριο. Παρ' ὅλα αὐτὰ **διατηρῆστε τὴν ἀγάπη σας** καὶ γιὰ τὴν πιὸ ἄπιστη κοινωνία. Μιμηθῆτε τὸν Κύριο· μιμηθῆτε καὶ τὸν ἀπόστολο Παῦλο πού, μετὰ τὰ ὅσα ἔκανε γιὰ τοὺς συμπατριῶτες του καὶ τὸ μῖσος τους γι' αὐτόν, διατηροῦσε τόση ἀγάπη ὥστε ἔφτανε στὸ σημεῖο νὰ εὔχεται νὰ χωριστῇ αὐτὸς ἀπὸ τὸ Χριστὸ ἀρκεῖ νὰ σωθοῦν ἐκεῖνοι (βλ. Ῥωμ. 9,3).

Τὸ παιδὶ λοιπὸν θεραπεύθηκε, ὁ πατέρας ἔφυγε ἀνακουφισμένος, ὁ κόσμος δόξαζε τὸ Θεό, οἱ φαρισαῖοι ἀποχώρησαν ντροπιασμένοι. Καὶ **οἱ μαθηταί;** Ἄ, αὐτοὶ ἦταν ἀξιολύπητοι. Τοὺς εἶχε καταλάβει λύπη καὶ ἀγωνία, μήπως ἔχασαν πιὰ τὸ χάρισμα ποὺ εἶχαν νὰ βγάζουν δαιμόνια. Πλησιάζουν κατ' ἰδίαν τὸν Κύριο καὶ τὸν ῥωτοῦν· *«Διατί ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό;»*. Καὶ ὁ Κύριος ἀπαντᾷ· *«Διὰ τὴν ἀπιστίαν ὑμῶν»* (Ματθ. 17,19-20). Ἦταν ἄπιστοι οἱ ἀπόστολοι; Ἀσφαλῶς ὄχι. Ἀλλὰ σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις, ὅπως καὶ σ' αὐτήν, ἡ πίστι τους ἦταν τόσο ἀδύνατη ποὺ μᾶλλον θὰ τὴν ἔλεγες ἀπιστία. Γι' αὐτὸ ὁ Κύριος προσέθεσε ὅτι, ἂν εἶχαν **πίστι** *«ὡς κόκκον σινάπεως»* (ἔ.ἀ.), θὰ μποροῦσαν καὶ βουνὰ ἀκόμη νὰ μετακινήσουν, νὰ κάνουν δηλαδὴ πράγματα ἀκατόρθωτα γιὰ τὸν κόσμο ὅπως εἶνε π.χ. ἡ ἀνάστασι ἑνὸς νεκροῦ ἢ ἡ σωτηρία ἑνὸς ἀσώτου.

Τέλος γιὰ τὴν πάλη πρὸς ἐκδίωξιν τῶν δαιμονίων ὁ Κύριος συνιστᾷ δύο ἰσχυρὰ **ὅπλα**· τὴν προσευχὴ καὶ τὴ νηστεία· *«Τοῦτο τὸ γένος οὐκ ἐκπορεύεται εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ»* (ἔ.ἀ. 17,21).

* * *

Ἡ **ἀδυναμία**, ἀγαπητοί μου, στὴν ὁποία βρέθηκαν οἱ ἐννέα ἀπόστολοι, μᾶς δίνει ἀφορμὴ νὰ διδαχθοῦμε. Ὅπως ἐκεῖνοι συνάντησαν ἰσχυρὸ δαιμόνιο καὶ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸ νικήσουν, ἔτσι καὶ ὅσοι συνεχίζουν τὸ ἔργο τῶν ἀποστόλων συναντοῦν στὸν κόσμο πολὺ ἰσχυρὰ δαιμόνια, δαιμονικὲς καταστάσεις, δέντρα πανάρχαια μὲ βαθειὲς ρίζες στὸν ψυχικὸ κόσμο τῶν ἀνθρώπων. Ἔθιμα εἰδωλολατρικὰ ποὺ γιορτάζονται πανδήμως, συνήθειες ποὺ καταντοῦν μόδες τῆς ἐποχῆς καὶ παρασύρουν ὅλους, ψυχικὰ νοσήματα ποὺ ἐνδημοῦν σὲ ὡρισμένες περιοχές, προλήψεις καὶ πλάνες, συστήματα αἱρέσεων, συγκροτήματα ἀπιστίας καὶ ἀθεΐας, νά μερικὰ βαθύρριζα δέντρα ποὺ πίσω τους κρύβονται δαιμόνια.

Αὐτὰ δὲν ξερριζώνονται! ἀκοῦς νὰ λένε νωθροὶ καὶ ὀκνηροὶ ποιμένες. Καὶ τὸ λένε προτοῦν κἂν ἐπιχειρήσουν νὰ πολεμήσουν ἔστω καὶ λίγο τὸ κακό· προεξοφλοῦν τὴν ἧττα τους πρὶν ἔλθουν σὲ ἀψιμαχία μὲ τὸν ἐχθρό.

Προσπαθοῦσα κάποτε νὰ πείσω **μητροπολίτη**, ὅτι πρέπει νὰ τεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ πιστοῦ λαοῦ γιὰ νὰ καθαριστῇ ἡ πόλις τῶν Πατρῶν ἀπὸ τὸ μίασμα τῶν **καρναβαλικῶν ἑορτῶν**, καὶ στάθηκε ἀδύνατο· δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ πόλεμο, νὰ δυσαρεστήσῃ τοὺς ἄρχοντες τῆς πόλεως. Οὔτε ὁ ἴδιος ἀγωνιζόταν οὔτε ἄλλους ἄφηνε ν' ἀγωνιστοῦν κατὰ τοῦ κακοῦ. Κι ὅταν ἔγινε ἀρχιεπίσκοπος μὲ κάλεσε γιὰ νὰ μοῦ ἀπαγορεύσῃ κάθε ἐνέργεια κατὰ τοῦ καρναβάλου· ἀλλὰ τοῦ ἀπήντησα καταλλήλως… Στὰ πρόσωπα τέτοιων ἀρχιερέων ὁ σατανᾶς καὶ τὰ ὄργανά του βρίσκουν τοὺς καλύτερους συνεργάτες.

Οἱ πιστοὶ καὶ γενναῖοι στρατιῶτες, ποὺ γνώρισε ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἀπογοητεύονταν. **Πολέμησαν καὶ νίκησαν**. Τόλμησαν τὰ πιὸ παράτολμα κατὰ κόσμον· γκρέμισαν εἴδωλα στὰ ὁποῖα κρύβονταν λεγεῶνες δαιμόνων, ξεκαθάρισαν περιοχὲς ἀπὸ τὰ μιάσματα τοῦ σατανᾶ, ξερρίζωσαν συνήθειες καὶ ἔθιμα αἰώνων, ἔκαναν τὰ ἄλαλα καὶ κουφὰ πνεύματα τῶν ἀνθρώπων νὰ ἀκοῦνε καὶ νὰ λαλοῦν τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, ἀνέστησαν ἀπὸ τοὺς τάφους *«νεκροὺς τοῖς παραπτώμασι»* (Ἐφ. 2,1,5. Κολ. 2,13). Ἔτσι μετακίνησαν ὄρη, μετέστρεψαν κοῖτες ποταμῶν, ἄλλαξαν τὸν ῥοῦ τῆς ἱστορίας, ἀναμόρφωσαν τὸν κόσμο.

Πῶς τὰ πέτυχαν αὐτά; πῶς ἔβγαλαν τὰ ἰσχυρὰ δαιμόνια; **Διὰ τῆς πίστεως**, τῆς ἀκραδάντου καὶ θερμῆς *«ὡς κόκκου σινάπεως»* (Ματ. 17,20· βλ. & Λουκ. 17,6). Αὐτὴ ἡ πίστι γιγαντωνόταν μὲ τὴν ἁγία ζωή, τὴν προσευχὴ καὶ τὴ νηστεία. Μολονότι πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς εἶχαν φυσικὲς ἱκανότητες, εὐφυΐα καὶ μόρφωσι ὄχι τυχαία, ἐν τούτοις γιὰ τὸν πόλεμο κατὰ τῆς κακίας καὶ τῆς πλάνης δὲν ἐμπιστεύονταν στὶς δικές τους δυνάμεις, τὶς θεωροῦσαν ἀνεπαρκεῖς· καὶ συναισθανόμενοι τὴν ἀδυναμία τους γιὰ ἕνα τέτοιο ἐγχείρημα, ὅπως εἶνε ἡ μάχη κατὰ τοῦ δαιμονικοῦ στοιχείου, κατὰ τοῦ ἀντιθέου φρονήματος, νήστευαν κ' ἔπεφταν γονατιστοὶ μπρὸς στὸν Ἐσταυρωμένο καὶ ζητοῦσαν μὲ δάκρυα τὴ βοήθειά του λέγοντας· *«Κύριε, πρόσθες ἡμῖν πίστιν»* (Λουκ. 17,5).

Ὦ ἐὰν καὶ σήμερα **ἡ Ἐκκλησία**, γεμάτη πίστι, ἔβγαινε **σὲ πόλεμο κατὰ τοῦ δαιμονικοῦ κόσμου!** Θὰ προσέθετε στὴν ἱστορία της νέες νίκες καὶ θριάμβους, καὶ δὲν θὰ πέθαιναν οἱ ποιμένες της μὲ τὸ στίγμα τῶν ἡττημένων καὶ ἀπίστων.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Περιληπτικὴ μεταφορὰ μὲ μεταγλώττισι στὴν ὁμιλουμένη σήμερα κεφαλαίου τοῦ βιβλίου *«Ἀκολούθει μοι»*, Ἀθῆναι (1965) 1989³, σσ. 196-206. 29-6-2023.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» **(Ἀπ. 1,10)**

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Μ΄ **Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2577**	**Κυριακὴ ΙΑ΄ Ματθαίου (Ματθ. 18,23-35)** **20 Αὐγούστου 2023**	**Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος** **Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης**

Ἡ συγχωρητικότητα

«Κύριε, ποσάκις ἁμαρτήσει εἰς ἐμὲ ὁ ἀδελφός μου καὶ ἀφήσω αὐτῷ; ἕως ἑπτάκις;» (Ματθ. 18,21)

Ἡ εἰρήνη, ἀγαπητοί μου, εἶνε μυριοπόθητη. Ἀλλ' ὅσο εἶνε ποθητή, τόσο στὴν πρᾶξι **εἶνε δυσκατόρθωτη**. Ἡ Ἱστορία εἶνε γεμάτη φρικτοὺς πολέμους ἐξ αἰτίας ἰδιοτελῶν συμφερόντων καὶ ἀδικιῶν. Οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ πάθη τους ἀποδεικνύονται ἀγριώτεροι κι ἀπὸ τὰ θηρία.

Καὶ ὅμως θὰ μποροῦσε νὰ ἐπικρατήσῃ **στὸν κόσμο** ἡ εἰρήνη. Πῶς; Ὄχι ἀσφαλῶς μὲ ἕνα πόλεμο. Ἡ Ἱστορία μαρτυρεῖ, ὅτι κανένας πόλεμος δὲν ἔβαλε τέρμα στοὺς πολέμους· ἡ εἰρήνη ποὺ ἐπιβάλλεται μὲ τὴ βία τῶν ὅπλων εἶνε σὰν χάρτινος πύργος. Ὑπάρχει ἄλλος τρόπος, ὑπάρχει *«ὁδὸς εἰρήνης»* (Ψαλμ. 13,3=Ρωμ. 3,17)· εἶνε τὰ λόγια ποὺ εἶπε ὁ Χριστός· *«Καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως»* (Λουκ. 6,31). Ὑπάρχει πιὸ ἀσφαλὴς τρόπος;

Καὶ ἂν στὴ γῆ δὲν ἐπικρατῇ ἡ παγκόσμιος εἰρήνη, **στὴν Ἐκκλησία** τοῦ Χριστοῦ ἔπρεπε νὰ ἐπικρατῇ, καὶ μάλιστα εἰρήνη βαθειά, ποὺ σὰν ποταμὸς θὰ δροσίζῃ τὶς ψυχές (βλ. Ἡσ. 48,18). Αὐτὸ εἶνε εὔκολο. Μπορεῖ νὰ ἔχουν καὶ οἱ Χριστιανοὶ διαφορὲς ὡς ἀτελεῖς ἄνθρωποι, ἀλλὰ συναισθάνονται, ἀγωνίζονται καὶ ἔχουν ἀπὸ τὸν Κύριο ἕνα κανόνα γιὰ τὴν ἐξομάλυνσι διαφορῶν καὶ τὴν εἰρήνευσι.

Τί λέει **ὁ κανόνας** αὐτός; Ὀφείλεις, Χριστιανέ, νὰ ζῇς εἰρηνικὰ μὲ τοὺς ἀδελφούς σου. Ἂν ἕνας ἀδελφὸς σὲ ἀδικήσῃ, μὴ διακόψῃς σχέσεις· συναντηθῆτε οἱ δύο σας μόνοι καὶ προσπαθῆστε μὲ πνεῦμα ἀγάπης νὰ λύσετε τὴ διαφορά· ἂν τὸ ἐπιτύχετε, νικήσατε τὸ σατανᾶ. Ἂν ὅμως ἐκεῖνος δὲν θελήσῃ ν' ἀκούσῃ, πάρε μαζί σου ἕναν ἢ δύο ἄλλους ἀδελφούς, ὥστε νὰ ὑπάρχουν καὶ μάρτυρες, συναντηθῆτε μαζί του καὶ προσπαθῆστε νὰ συμφιλιωθῆτε. Ἂν καὶ πάλι δὲν ἀκούσῃ, ἀνάφερε τὸ ζήτημα στὴν Ἐκκλησία, νὰ βοηθήσουν ὅλοι μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς προεστῶτες. Ἂν παρακούσῃ καὶ τὴν Ἐκκλησία, τότε πλέον αὐτὸς ἀποκόπτεται καὶ δὲν θὰ ἔχετε σχέσι μαζί του (βλ. Ματθ. 18,15-17).

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ ἄκουγαν τὴ διδασκαλία του περὶ ἀγάπης καὶ ἀνεξικακίας, ἦταν ὅμως ἀκόμη στὸ πνεῦμα τῆς παλαιᾶς διαθήκης ποὺ ἔλεγε *«Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου καὶ μισήσεις τὸν ἐχθρόν σου»* καὶ *«ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος»* (Ματθ. 5,43· 5,38. Ἔξ. 21,24. Λευϊτ. 24,20. Δευτ. 19,21). Ἀλλὰ ὁ Πέτρος ἐνθουσιάζεται ἀπὸ τὴν ἀνωτερότητα τῆς καινῆς διδαχῆς καὶ ἐρωτᾷ τὸν Διδάσκαλο· *«Κύριε, ποσάκις ἁμαρτήσει εἰς ἐμὲ ὁ ἀδελφός μου καὶ ἀφήσω αὐτῷ; ἕως ἑπτάκις;»* (Ματθ. 18,21). Τὸ νόημα τῆς ἐρωτήσεως εἶνε· Ναί, Κύριε, εἶμαι πρόθυμος νὰ δείξω ἀνεξικακία, ἀλλὰ μέχρι ποῦ πρέπει νὰ φτάσῃ ἡ συγχωρητικότητά μου; οἱ ραββῖνοι, στηριζόμενοι σὲ χωρία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης (βλ. Ἀμ. 1,3. Ἰὼβ 33,29-30), λένε νὰ συγχωροῦμε μέχρι τρεῖς φορές· ἐγὼ ἀκούγοντάς σε προχωρῶ πιὸ πέρα καὶ λέω ἑπτὰ φορές· δὲν φτάνει;... Ὁ Πέτρος ξεπερνώντας τὰ ὅρια τῶν ραββίνων περίμενε ν' ἀκούσῃ ἔπαινο ἀπὸ τὸν Κύριο· ἦταν ὅμως ἀκόμη μακριὰ ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Κύριος ἀπαντώντας τοῦ δείχνει ἕναν ἀπέραντο ὠκεανὸ ἀγάπης, γιὰ τὸν ὁποῖο δὲν ὑπάρχουν ἀριθμοὶ μετρήσεως. Ἡ ἀγάπη δὲν εἶνε φειδωλή, δὲν μετριέται· σκορπίζει ἀφειδῶς τὰ δῶρα της, εἶνε μεγάλη ὅπως καὶ ὁ Θεός· διότι *«ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστί»* (Α΄ Ἰω. 4,16). Ὄχι λοιπὸν *«ἑπτάκις»*, Πέτρο, ἀλλὰ *«ἑβδομηκοντάκις ἑπτά»* (Ματθ.18,22), δηλαδὴ **ἀπεριόριστα, συνεχῶς καὶ διὰ παντὸς ν' ἀγαπᾷς καὶ νὰ συγχωρῇς**. Μπορεῖς τόσο;

Ὁ Πέτρος ἄκουσε καὶ σιώπησε. Τί νὰ σκεπτόταν; Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἡ ἰουδαϊκὴ παράδοσι μὲ τὴν περιωρισμένη ἀγάπη καὶ συγχώρησι, ἀπὸ τὸ ἄλλο ἡ διδασκαλία τοῦ λατρευτοῦ Διδασκάλου, ποὺ τοῦ ἔδειχνε ὄχι σταγόνες ἀγάπης ἀλλὰ ἕναν ὠκεανὸ ἀπέραντο. Πῶς νὰ τὸν διαπλεύσῃ τὸ μικρὸ βαρκάκι τῆς ἐβραϊκῆς ψυχῆς; **Ἔπρεπε ἡ ψυχή του νὰ δεχθῇ Πνεῦμα ἅγιο**.

* * *

Ὁ Κύριος, γνωρίζοντας τὴ διάθεσι τοῦ Πέτρου, δὲν ἀρκέστηκε μόνο στὴν ἀνωτέρω προτροπή, ἀλλὰ ἔρχεται τώρα καὶ μὲ μία ὡραία **παραβολή, τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ ἀσπλάχνου δούλου** (βλ. ἔ.ἀ. 18,23-35), νὰ παραστήσῃ ἐποπτικώτερα τὴ διδασκαλία του. Ἐδῶ φαίνεται ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἡ εὐσπλαχνία τοῦ παμβασιλέως Κυρίου, ὁ ὁποῖος εἶνε πρόθυμος νὰ σβήσῃ ἀπὸ τὰ βιβλία τῆς αἰωνιότητος ἕνα τεράστιο χρέος ἁμαρτιῶν (ποὺ παριστάνεται μὲ *μύρια τάλαντα*, ποσὸ ποὺ ξεπερνᾷ τὰ δύο ἑκατομμύρια χρυσὲς λίρες), κι ἀπὸ τὸ ἄλλο ἡ ἀσπλαχνία τοῦ ἀνθρώπου πού, ἐνῷ στὸν ἴδιο δόθηκε ἄφεσις ἀναριθμήτων ἁμαρτιῶν, ἐν τούτοις αὐτὸς δὲν ἐννοεῖ νὰ συγχωρήσῃ τὸν ἀδελφό του, ἀλλὰ τὸν πιέζει καὶ τὸν πνίγει γιὰ ἕνα ἐλάχιστο χρέος (ποὺ εἰκονίζουν τὰ *ἑκατὸν δηνάρια*, περίπου ἑκατὸ δραχμές). Ὅποιος διαβάζει τὴν παραβολὴ δὲν μπορεῖ νὰ μὴ φωνάξῃ· **Ὢ εὐσπλαχνία Θεοῦ, ὦ ἀσπλαχνία ἀνθρώπου!**

Ἡ εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ! Ζαλίζεται ὁ νοῦς μας ὅταν ἀναλογιζώμαστε τὸ μέγα αὐτὸ μυστήριο. Τί δὲν ἔκανε ὁ Θεὸς γιὰ τὸν ἄνθρωπο! **Κι ὁ ἄνθρωπος πῶς φέρεται** ἀπέναντί του; τὸν εὐχαριστεῖ, τὸν δοξάζει, τὸν σέβεται, τὸν λατρεύει;

Ἀλλοίμονο! κάθε λεπτὸ τῆς ὥρας γίνεται ἕνα πλῆθος ἁμαρτιῶν. Νά μπροστὰ σὲ ὅλους ἡ πλάστιγγα τῆς θείας δικαιοσύνης. Ἁμαρτωλοί, ἐλᾶτε· ζυγιστῆτε ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, φτωχοὶ καὶ πλούσιοι, λαὸς καὶ ἄρχοντες, ἀγράμματοι καὶ ἐπιστήμονες. Ἕνας, ποὺ ζυγίστηκε, βρέθηκε νὰ χρωστάῃ ***«μύρια τάλαντα»*** (ἑ.ἀ. 18,24). Καὶ ἂν ἀθροίζονταν τὰ χρέη ὅλων, μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε τί Ἰμαλάια ἁμαρτιῶν θὰ σχηματίζονταν; Γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ ἁμαρτήματα, τὰ ἀνομήματα, τὰ ἀδικήματα, τὰ ἐγκλήματα, τὶς βλαστήμιες καὶ τὶς ἄλλες ἀσέβειες, γιὰ ὅλα τὰ βδελυρὰ καὶ ἀποτρόπαια, ποὺ διαρκῶς μαζεύονται, θά ’πρεπε ν’ ἀνοίξουν οἱ καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ, νὰ σειστῇ ἡ γῆ, νὰ πλημμυρίσουν ποταμοὶ καὶ θάλασσες, νὰ σβήσῃ ὁ ἥλιος, νὰ πέσουν τὰ ἄστρα… Ἀλλὰ ὁ Θεὸς μακροθυμεῖ! Κ’ ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος του, ἀντὶ νὰ ῥιχτῇ αὐτὸς στὶς αἰώνιες φυλακές, ὑψώνεται στὸ σταυρὸ ὁ μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὴν ὑψίστη ἐξιλαστήριο θυσία του λυτρώνει τὸν φταίχτη.

Συναμαρτωλὲ ἀδελφέ μου! Σκέφτηκες ποτὲ τὴν ἄπειρη εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ; Ἦσουν ἔνοχος, χρωστοῦσες μύρια τάλαντα. Ἐκατὸ χρόνια νὰ ζοῦσες σὲ μιὰ σπηλιὰ μὲ προσευχές, νηστεῖες καὶ ἄσκησι σκληρή, ἦταν ἀδύνατο νὰ λυτρωθῇς μόνος σου, ἂν δὲν ἐρχόνταν στὸν κόσμο ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. **Σώθηκες μὲ τὸ αἷμα Ἐκείνου**. Μιά σταγόνα, ἕνα ἠκεκτρόνιο τοῦ τιμίου αἵματός του φτάνει γιὰ νὰ σβήσῃ τὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτημάτων σου. Στὸ Ὄνομα Ἐκείνου ὁ ἱερεὺς σοῦ δίνει τὴν ἄφεσι τῶν ἁμαρτιῶν.

Ναί, παίρνεις ἄφεσι ἁμαρτιῶν. Ἀλλὰ ὑπὸ ἕναν ὅρο, ποὺ θέτει ὁ Κύριος στὴν παραβολή· **νὰ συγχωρῇς κ’ ἐσὺ ἀπ’ τὴν καρδιά σου ἐκεῖνον ποὺ φταίει σ’ ἐσένα**. Πῆρες ἕναν ὠκεανό, δῶσε κ’ ἐσὺ μιὰ σταγόνα. Σοῦ χαρίστηκε ἕνα δισεκατομμύριο, πολὺ εἶνε νὰ χαρίσῃς μιὰ δραχμή; Τὸ ἀπαιτεῖ τὸ οὐράνιο συμφέρον σου· γιατί ὄχι καὶ τὸ ἐπίγειο. Γιατὶ σὲ ῥωτῶ· ποιός κάνει ἥσυχο ὕπνο, ἐκεῖνος ποὺ δὲν συγχωρεῖ ἢ ἐκεῖνος ποὺ ἀπ’ τὴν καρδιά του συγχωρεῖ τὸν ἀδελφό του; Ἐκείνου ποὺ συγχωρεῖ δροσίζει τὴν καρδιά του ἡ αὔρα τοῦ ἁγίου Πνεύματος· ἐκείνου ποὺ δὲν συγχωρεῖ τὴν δαγκώνει τὸ ἀπαίσιο φίδι τῆς ἐκδικήσεως.

* * *

Ὅλοι, ἀγαπητοί μου, ὅσοι φέρουν τὸ ὄνομα τοῦ Χριστιανοῦ πρέπει νὰ εἶνε **πρόθυμοι νὰ δώσουν συγχώρησι** σὲ ὅποιον ἔφταιξε μέν, ἀλλ’ ἀναγνωρίζει τὸ σφάλμα του καὶ λέει· Συγχωρῆστε με γιὰ ὅ,τι κακὸ σᾶς ἔκανα καὶ στὸ ἑξῆς ἀλλάζω διαγωγή… Τί; νὰ μὴ δώσουμε συγγνώμη σὲ τέτοιον ἄνθρωπο; νὰ κλείσουμε τὰ σπλάχνα μας; νὰ γίνουμε θηρία; Αὐτὸ καὶ μόνο φτάνει γιὰ νὰ μᾶς κλείσῃ τὴν θύρα τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς ἀναφέρει στὶς διδαχές του (βλ. ἡμέτ. ἔργ. σσ. 163 κ.ἑ.) τὸ ἑξῆς φοβερὸ παράδειγμα ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν διωγμῶν. Δύο Χριστιανοὶ φίλοι, **ὁ ἱερέας Σαπρίκιος καὶ ὁ Νικηφόρος**, εἶχαν μεταξύ τους μία διαφορά· ὁ Νικηφόρος ἔφταιξε σὲ κάτι στὸν Σαπρίκιο, κατόπιν μετανόησε καὶ ζητοῦσε συγχώρησι, ὁ ἄλλος ὅμως δὲν τὸν συγχωροῦσε. Ὁ Σαπρίκιος ὡμολόγησε τὸν Χριστό, τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν ὡδηγοῦσαν πλέον στὸ μαρτύριο. Ὁ Νικηφόρος ἔτρεχε πίσω του κλαίγοντας καὶ ζητώντας συγχώρησι, ἀλλὰ ὁ Σαπρίκιος ἔμενε ἀμετάπειστος. Γι’ αὐτὴ τὴν σκληροκαρδία του ὅμως, ἐνῷ τὸ ξίφος τοῦ δημίου ἦταν ἕτοιμο νὰ πέσῃ καὶ νὰ τοῦ χαρίσῃ τὸ στεφάνι τοῦ μάρτυρος, ἡ θεία χάρις τὸν ἐγκατέλειψε· δείλιασε καὶ ἀρνήθηκε τὸν Χριστό. Καὶ τότε τὴ θέσι του πῆρε ὁ ταπεινὸς Νικηφόρος, ποὺ μαρτύρησε ἀντὶ αὐτοῦ (ἑορτάζει στὶς 9 Φεβρουαρίου).

Δὲν φτάνει, ἀδελφοί, νὰ συγχωροῦμε μόνο ἐκείνους ποὺ μετανοοῦν καὶ ζητοῦν συγγνώμη· στὸν κύκλο τῆς ἀγάπης καὶ συγχωρήσεως πρέπει νὰ βάλουμε **κ’ ἐκείνους ποὺ** ἐξακολουθοῦν νὰ **μᾶς μισοῦν** καὶ θέλουν τὸ κακό μας. –Νὰ παραδοθοῦμε, θὰ πῆτε, στοὺς σφαγεῖς μας, ν’ ἀφήσουμε νὰ πατήσουν ἐπὶ τῶν πτωμάτων μας;… Ὑπάρχουν γι’ αὐτοὺς *«αἱ τεταγμέναι ἐξουσίαι»*, ποὺ δὲν φέρουν *«εἰκῇ τὴν μάχαιραν»* (Ρωμ. 13,1-4) καὶ θὰ ἐκπληρώσουν τὴν ἀποστολή τους. Ἐσὺ μὴ γίνεσαι κράτος, μὴ γίνεσαι μάχαιρα, μὴν τρέφεις μέσα σου τὸ φίδι τῆς ἐκδικήσεως. Ὕψωσε τὴν καρδιά σου στὸν Ἐσταυρωμένο, ποὺ γιὰ τοὺς δημίους του εἶπε *«Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἴδασι τί ποιοῦσι»* (Λουκ. 23,34). Τότε μόνο μπορεῖς νὰ λὲς *«Πάτερ ἡμῶν, …καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν»* (Ματθ. 6,12). Διαφορετικά, γίνεσαι θεομπαίχτης· καὶ ὁ *«Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται»* (Γαλ. 6,7).

Ὅποιος δὲν συγχωρεῖ ἁμαρτάνει σοβαρά. Καὶ συχνὰ δυστυχῶς γιὰ τὸ ἁμάρτημα αὐτὸ δὲν ὑπάρχει συναίσθησι. Πολὺ κοπιάζουν οἱ πνευματικοὶ νὰ πείσουν μαλωμένους νὰ συμφιλιωθοῦν. –Ὁποιονδήποτε ἄλλον κανόνα βάλτε μου, ἀλλὰ νὰ συγχωρήσω αὐτὸν ποὺ μὲ ἔβλαψε; ποτέ!… Τρομερὸ δαιμόνιο ἡ ἐκδίκησι· ἡ συγχωρητικότητα θεωρεῖται ἀδυναμία, ἐνῷ κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Χριστοῦ εἶνε ἀρετή, ἡρωισμὸς τοῦ πνεύματος.

Πρὸς ἐσᾶς τέλος, **ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου**, στρέφομαι· γιατὶ ἐσεῖς δοκιμάζεστε περισσότερο. Ὁ κόσμος τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς διαφθορᾶς δὲν σᾶς συγχωρεῖ, γιατὶ ὑψώνετε φραγγέλλιο, μαστιγώνετε τὶς κακίες τους, στηλιτεύετε τὰ ἁμαρτήματά τους. Ἂν ἦταν δυνατόν, θὰ σᾶς σταύρωναν στὴν πλατεῖα τῆς πόλεως· ψέματα, διαβολὲς καὶ συκοφαντίες εἶνε τὸ νόμισμα μὲ τὸ ὁποῖο σᾶς πληρώνει ὁ κόσμος τοῦ σατανᾶ. Ἐσεῖς λοιπὸν τί θὰ κάνετε; θὰ ζητήσετε ἐκδίκησι; Ὄχι. Ἀνυποχώρητοι στὶς ἀρχὲς τοῦ Εὐαγγελίου, ἐνῷ εἶστε δριμεῖς ἐλεγκταὶ τῆς πλάνης καὶ τῆς κακίας, νὰ εἶστε ὅμως συμπαθεῖς καὶ συγχωρητικοὶ πρὸς ἐκείνους ποὺ σᾶς μισοῦν καὶ σᾶς ἀνεβάζουν σὲ σταυρό. Παρακαλέστε τὸν Κύριο νὰ σᾶς δώσῃ ἀνεξικακία. Συγχωρῆστε. Πῆτε κ’ ἐσεῖς τὰ λόγια τοῦ πρωτομάρτυρος Στεφάνου *«Κύριε, μὴ στήσῃς αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην»* (Πράξ. 7,60). Ὑπάρχουν κάτι ἀρωματώδη δέντρα, ποὺ ὅταν τὰ κόβουν περιλούζουν μὲ εὐωδιὰ τὸ τσεκούρι ποὺ τὰ χτυπᾷ. Ἔτσι κ’ ἐσεῖς, ἀρωματώδη δέντρα μέσα στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, νὰ λούζετε μὲ τὸ ἄρωμα τῆς οὐράνιας συγγνώμης τὸν κόσμο ποὺ σᾶς πληγώνει καὶ σᾶς σταυρώνει.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Περιληπτικὴ μεταφορὰ μὲ μεταγλώττισι στὴν ὁμιλουμένη σήμερα κεφαλαίου τοῦ βιβλίου *«Ἀκολούθει μοι»*, Ἀθῆναι (1965) 1989³, σσ. 216-227. 1-7-2023

ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» **(Ἀπ. 1,10)**

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Μ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2578	Τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ Πέμπτη 24 Αὐγούστου 2023	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Πῶς θέλει τοὺς ἱερεῖς ὁ ἅγιος Κοσμᾶς

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἡ ἁγία μας Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἑορτάζει τὴ μνήμη τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ. Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς δὲν εἶνε ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ἁγίους· δὲν ἔζησε οὔτε στὸν 1ο αἰῶνα ποὺ ζοῦσαν οἱ ἀπόστολοι, οὔτε στὸν 2ο αἰῶνα ποὺ ἔζησαν ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος καὶ ὁ ἅγιος Πολύκαρπος, οὔτε στὸν 3ο ἢ 4ο, τὸν χρυσὸ αἰῶνα ποὺ ἔζησαν οἱ οἰκουμενικοὶ πατέρες καὶ διδάσκαλοι Χρυσόστομος Γρηγόριος Βασίλειος, οὔτε στὸν 6ο ἢ 7ο ἢ 8ο αἰῶνα ποὺ ἔζησε ὁ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, οὔτε στὸν 9ο αἰῶνα ποὺ ἔζησε ὁ μέγας Φώτιος, οὔτε στὸν 14ο ἢ 15ο αἰῶνα ποὺ ἔζησαν ὁ Γρηγόριος Παλαμᾶς καὶ ὁ Μᾶρκος Εὐγενικός. **Ἔζησε κοντά στὰ χρόνια μας**, στὸν 18ο αἰῶνα, μέσα στὴν τουρκοκρατία.

Γεννήθηκε τὸ 1714 στὸ Μέγα Δένδρο τῆς Αἰτωλίας καὶ μαρτύρησε σὰν σήμερα τὸ 1779 στὴν Ἤπειρο δίπλα στὸν Ἀῶο ποταμό. Γνώρισα τὴ δεκαετία τοῦ ’30 στὴν Ἀκαρνανία γέροντες ποὺ μὲ συγκίνησι θυμοῦνταν τὸν παπποῦ τους νὰ λέῃ, ὅτι **πρόλαβε τὸν ἅγιο Κοσμᾶ**· μερικοὶ ἀπ’ αὐτοὺς κρατοῦσαν καὶ μικρὰ ξύλινα σταυρουδάκια ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ μοίραζε ὁ ἅγιος στὰ Βαλκάνια.

Γι’ αὐτὸ ἡ διδαχὴ τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ μεταφέρει τὴν ἠχὼ τοῦ μαρτυρίου τοῦ γένους μας. **Ὅσα λέει εἶνε νωπά**, φρεσκότατα. Ἐλέγχοντας ἐλαττώματα τῆς ἐποχῆς του νομίζεις ὅτι ἐλέγχει τὴν ἐποχή μας. Οἱ Διδαχές του εἶνε καθρέφτης τῶν ἀρετῶν ἀλλὰ καὶ τῶν ἐλαττωμάτων μας.

Ἀπ’ ὅλα ὅσα λέει ἐκεῖ, ἂς πάρουμε τώρα ἕνα μόνο θέμα· ἂς δοῦμε τί διδάσκει **γιὰ τὴν ἱερωσύνη**· πῶς βλέπει ὁ ἅγιός μας τοὺς ἱερεῖς, τί ἰδέα εἶχε γι’ αὐτοὺς ὁ κόσμος τῆς ἐποχῆς του, ἀλλὰ καὶ ποιό σήμερα εἶνε τὸ δικό μας χρέος ἀπέναντι στὸν ἱερὸ κλῆρο μας (οἱ παραπομπὲς ποὺ ἀκολουθοῦν γίνονται στὸ βιβλίο μας Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, Ἀθήνα 2014[32]).

* * *

● **Ἀπαντᾷ σὲ χλευαστὰς καὶ πλανεμένους.**

√ Ὑπῆρχαν καὶ τότε κάποιοι, ὄχι πολλοί, μοντέρνοι φερμένοι ἀπὸ τὴ Δύσι, ποὺ **περιφρονοῦσαν τὸν παπᾶ**· δὲν χαιρετοῦσαν τὸν ἱερέα τοῦ Ὑψίστου, ποὺ μὲ τὸ τριμμένο ράσο σήκωνε τὸ σταυρό του καὶ μαρτυροῦσε κάθε μέρα μαζὶ μὲ τὸ σκλαβωμένο γένος· ὅταν ὅμως περνοῦσε ὁ μπέης ἢ ὁ πασᾶς, οἱ πλούσιοι καὶ ἰσχυροὶ τῆς ἡμέρας, τότε ἔπεφταν καὶ φιλοῦσαν τὰ πόδια τους. Βλέποντας αὐτὰ ὁ ἅγιος Κοσμᾶς λυπόταν καὶ ἔλεγε· *«Νὰ τιμᾶτε τοὺς ἱερεῖς σας· καὶ ἂν τύχῃ ἕνας ἱερεὺς καὶ ἕνας βασιλεύς, τὸν ἱερέα νὰ προτιμήσῃς»* (σ. 153, βλ. & σ. 198). Ὁ παπᾶς ἔχει ἐξουσία παραπάνω κι ἀπὸ τὸ βασιλιᾶ. Γιατὶ κι ὁ βασιλιᾶς, ὅταν ξεψυχάῃ, σὰν ἁμαρτωλός, τὸν παπᾶ θὰ ζητήσῃ νὰ ἐξομολογηθῇ τ’ ἁμαρτήματά του.

Προχωροῦσε ἀκόμη περισσότερο· *«Καὶ ἂν τύχῃ ἕνας ἱερεὺς καὶ ἕνας ἄγγελος, τὸν ἱερέα νὰ προτιμήσῃς, διότι ὁ ἱερεὺς εἶνε ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους. …Ὅλος ὁ κόσμος νὰ παρακαλέσῃ τὸν Θεὸν δὲν δύνανται νὰ τελειώσουν* (νὰ μεταβληθοῦν δηλαδή) *τὰ ἄχραντα μυστήρια, καὶ ἕνας ἱερεύς, ἔστω καὶ ἁμαρτωλός, δύναται μὲ τὴν χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος νὰ τὰ τελειώσῃ»* (ἔ.ἀ.).

√ Ἔλεγε ἀκόμα ὁ ἅγιος Κοσμᾶς καὶ σ’ ἐκείνους τοὺς ἄλλους ποὺ **διέκριναν τοὺς ἱερεῖς σὲ εὐλαβεῖς καὶ ἀνευλαβεῖς,** κι ἂν ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς εἶχε παρεκτραπῇ δὲν τὸν πλησίαζαν· *«Ἕνας ἄνθρωπος ἐξωμολογεῖτο δεκαπέντε χρόνους εἰς ἕνα πνευματικόν· καὶ πηγαίνοντας πάλι νὰ ἐξομολογηθῇ τὸν εὗρε ὁποὺ ἐπόρνευε μὲ μίαν γυναῖκα. Καὶ λέγει· Ἄχ! ἀλλοίμονον…· ὅσα καὶ ἂν μοῦ ἐσυγχώρησεν εἶνε ὅλα ἀσυγχώρητα. …Εἰς τὴν ὁδὸν ἐδίψασε. Πηγαίνει παρέκει καὶ εὑρίσκει ἕνα νερόν, ὁποὺ ἔτρεχε τόσον καθαρόν, ὥστε λέγει· Ἐὰν ἐδῶ τοῦτο τὸ νερὸν ἔχει τόσην καθαρότητα, ἀμὴ ἐκεῖ εἰς τὴν βρύσην ὁποὺ τρέχει πόσην διαφορὰν θὰ ἔχῃ; Ἔσκυψε καὶ ἔπιε. Πηγαίνοντας ἔφθασεν εἰς τὴν βρύσην καὶ βλέπει τὸ νερὸν ὁποὺ ἔβγαινεν ἀπὸ τὸ στόμα ἑνὸς σκύλου! Ἀναστέναξε καὶ λέγει· Ἀλλοίμονον εἰς ἐμένα· ἐμαγαρίστηκα. Τότε ἄγγελος Κυρίου τοῦ λέγει· Διατί πρῶτον ὁποὺ ἔπιες τὸ νερὸν δὲν ἐμαγαρίσθης, καὶ τώρα ὁποὺ εἶδες ὁποὺ βγαίνει ἀπὸ τοῦ σκύλου τὸ στόμα τὸ ἐμίσησες; Μήπως δὲν εἶνε τοῦ Θεοῦ, ὁποὺ ἔκαμε τὸν οὐρανὸν τὴν γῆν καὶ τὰ πάντα; Ἐὰν ὁ σκύλος εἶνε ἀκάθαρτος, μὴ λυπεῖσαι, τὸ νερὸν δὲν εἶνε ἰδικόν του. Ὁμοίως καὶ ὁ πνευματικὸς ὁποὺ σὲ ἐξωμολογοῦσε· ἡ συγχώρησις ὁποὺ σοῦ ἔκαμνε μήπως ἦτο ἰδική του; Ἐκείνη εἶνε τοῦ ἁγίου Πνεύματος…· ὅσα καὶ ἂν σοῦ ἐσυγχώρησεν, εἶνε ὅλα συγχωρημένα»* (σσ. 276-7).

Ἔτσι εἶνε καὶ ἡ Ἐκκλησία. Παπάδες καὶ δεσποτάδες ἄτακτοι καὶ ἀκάθαρτοι στὴ ζωή, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ θὰ φορέσουν τὸ πετραχήλι καὶ λειτουργοῦν, δὲν εἶνε πλέον ὁ ἄλφα ἢ ὁ βῆτα ἄνθρωπος· εἶνε στὴ θέσι τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀπ’ αὐτοὺς βγαίνει ἀμόλυντο τὸ νερὸ τῆς Ὀρθοδοξίας.

● Ὑπερασπίζεται λοιπὸν τοὺς κληρικούς, ἀλλὰ

μὴ νομίσετε ὅτι τοὺς κολακεύει. Ὄχι· μὲ γλῶσσα Ἠλία καὶ Προδρόμου **ἐλέγχει τὰ ἐλαττώματά** τους, τὴν ἀσέβειά τους, τὴ φιλαργυρία τους, τὴν ἀμέλεια καὶ ἀδιαφορία τους γιὰ τὸ ποίμνιο κ.ἄ..

Πῶς ἀκριβῶς ἤθελε τοὺς ἱερεῖς; τί **προσόντα** ἀπαιτοῦνται, τί **εὐθῦνες** καὶ **χρέη** ἔχουν; Νὰ εἶνε ἀνιδιοτελεῖς καὶ ἀφιλάργυροι, νὰ παρέχουν τὶς ὑπηρεσίες τους δωρεὰν ὅπως καὶ οἱ ἴδιοι δωρεὰν (*«χωρὶς ἄσπρα»)* ἔλαβαν τὴν χάρι, νὰ εἶνε καθαροὶ σὰν ἄγγελοι, νὰ ἔχουν τὴν ἡλικία ποὺ ὁρίζουν οἱ ἱεροὶ κανόνες (30 ἐτῶν καὶ ἄνω), νὰ ξέρουν γράμματα γιὰ νὰ ἐξηγοῦν τὸ Εὐαγγέλιο· καὶ νὰ τοὺς παρακαλῇ ὁ λαὸς καὶ ὁ ἐπίσκοπος καὶ τότε νὰ γίνωνται κληρικοί (βλ. σσ. 108, 153, 199).

«Νὰ μὴν πεισμώνουσι, νὰ μὴ δέχωνται κατάκρισιν, νὰ μὴ βάνουσι σκάνδαλα, νὰ μὴ γίνωνται μάρτυρες εἰς κάθε πρᾶγμα, γκοτζαμπάσηδες, …καπεταναραῖοι… Νὰ εἶνε ταπεινοί, φρόνιμοι, νὰ μὴν ἀφορίζουν, νὰ μὴν ὀργίζωνται, νὰ μὴ καταρίζωνται, νὰ μὴν ἔχουν ἔχθραν, νὰ μὴ μεθοῦσι, νὰ εἶνε λαμπροὶ ὡσὰν ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου» (σσ. 264).

Στὴ **λατρεία** νὰ ἐπιβάλλουν ἡσυχία, νὰ διαβάζουν *«παστρικὰ καὶ μεγαλοφώνως διὰ νὰ ἀκούουν ὅλοι οἱ Χριστιανοί»* ὥστε νὰ μὴν κάνουν συζητήσεις (*«λακριντιά»*). *«Τί πρέπει νὰ κάμῃς, παπᾶ μου…; Νὰ ἀνεβῇς ὑψηλὰ καὶ νὰ λέγῃς μὲ κατάνυξιν καὶ μεγαλοφώνως· "Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου…". Καὶ ἂν ἠμπορῇς νὰ κλαίῃς, διὰ νὰ διώξῃς τὸν διάβολον ἀπὸ τὴν καρδίαν τῶν Χριστιανῶν καὶ νὰ φέρῃς τὸν Χριστόν, νὰ διώξῃς τὴν πορνείαν καὶ νὰ φέρῃς τὴν παρθενίαν, νὰ διώξῃς τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ νὰ φέρῃς τὴν ταπείνωσιν»* (σσ. 229-31).

● **Μεριμνᾷ γιὰ τὴν ἁρμονία κλήρου καὶ λαοῦ.**

Γράφει σὲ Χριστιανούς· *«Ὁ ἱερεὺς τοῦ χωρίου σας …παραπονεῖται ἐνώπιόν μου ὅτι ἡ εὐγενία σας δὲν κάμνετε ὅ,τι σᾶς συμβουλεύει αὐτὸς καὶ ὅ,τι προστάζει ἡ Ἐκκλησία· καὶ τοῦτο, ἀδελφοί μου, μὲ λυπεῖ πολύ»* (σ. 290). Αὐτὰ πρὸς τὸ παρόν.

Ἀλλὰ θά ᾽ρθουν χρόνια ἄσχημα, προφήτευσε ὁ ἅγιος Κοσμᾶς, ποὺ παπάδες καὶ δεσποτάδες θὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὸ δρόμο τους· δὲν θά ᾽νε ἀφιλάργυροι, πρᾶοι καὶ ἥσυχοι, φωτεινοὶ καὶ διδακτικοί· θὰ πέσουν πολὺ χαμηλά, θὰ ζοῦν κοσμικά (θὰ διασκεδάζουν, θὰ καπνίζουν, θὰ παίζουν παιχνίδια, θὰ κάνουν ὅ,τι κάνει ὁ κόσμος)· κι ὅταν οἱ κληρικοὶ γίνουν σὰν τοὺς λαϊκούς, τότε οἱ λαϊκοὶ θὰ γίνουν σὰν τὰ κτήνη, καὶ τότε ἥξει τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Ὅταν ὁ παπᾶς εἶνε στὸ ὕψος του, κρατιέται καὶ ἡ κοινωνία· ὅταν *«τὸ ἅλας μωρανθῇ»* (Ματθ. 5,13. Λουκ. 14,34), τὸ φῶς γίνῃ σκοτάδι κι ὁ ὁδηγός μας στραβωθῇ (βλ. Ματθ. 15,14), ἀλλοίμονο στὸν κόσμο.

Φροντίζει γιὰ τὴν εἰρήνη, προβλέπει ὅμως μέλλον δυσοίωνο· *«Θά ᾽ρθῃ καιρὸς ποὺ δὲν θὰ ὑπάρχῃ αὐτὴ ἡ ἁρμονία ποὺ εἶνε σήμερα μεταξὺ λαοῦ καὶ κλήρου»* (σσ. 290, 308/56). Ἡ κατάπτωσι εἶχε ἤδη ἀρχίσει· *«Εἶνε δύσκολον τὴν σήμερον νὰ σωθοῦν πατριάρχαι, ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς κ.λπ.. Διὰ τοῦτο σᾶς συμβουλεύω, ἅγιοι ἱερεῖς, τώρα ποὺ ἔχετε καιρόν, μετανοήσατε, ἵνα σωθῆτε» «Οἱ κληρικοὶ θὰ γίνουν οἱ χειρότεροι καὶ οἱ ἀσεβέστεροι τῶν ὅλων»* (σσ. 155, 308/57). Καὶ τέλος κάτι φρικτό, σὰν κατάρα· *«Τὸν παλαιὸ καιρὸ οἱ ἄνθρωποι, ὅταν ἤθελαν νὰ παιδεύσουν κανένα ἄνθρωπον, ἔκαναν ὅρκον καὶ ἔλεγον,… ὁ Θεὸς νὰ τὸν βάλῃ μὲ τοὺς ἱερεῖς»* τῶν ἐσχάτων αἰώνων (σ. 155).

Γιὰ τὸ συχνὸ ἁμάρτημα, ποὺ δηλητηριάζει τὶς σχέσεις κλήρου καὶ λαοῦ, τὴν **ἱεροκατηγορία**, λέει· *«Νὰ μὴ κατηγορῆτε τοὺς παπάδες σας, νὰ μὴ τοὺς ὑβρίζετε…, διότι βάνετε φωτιὰ καὶ καίεσθε»* (σ. 198).

Θὰ ἦταν μακρὸς ὁ λόγος, ἐὰν παραθέταμε ὅλη τὴν σχετικὴ διδασκαλία.

* * *

Αὐτὰ ἔλεγε τότε ὁ ἅγιος Κοσμᾶς, ἀδελφοί μου. **Τί θά ᾽λεγε σήμερα;** Τὰ λόγια του δὲν ἀπέχουν ἀπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ συγχρόνου ἱερατείου.

Τιμᾶται σήμερα ὁ κλῆρος; Προχθὲς ἕνας παπᾶς μοῦ ἔλεγε μὲ δάκρυα, ὅτι κατέβηκε στὸ δημόσιο δρόμο καὶ περίμενε τὸ λεωφορεῖο. Ἕνας σωφφὲρ τὸν εἶδε, μὰ δὲν σταμάτησε νὰ τὸν πάρῃ. Σὲ πεντακόσα μέτρα εἶδε ἕνα δεσποινάριο μὲ σοῦπερ μίνι· ἐκείνη τὴν πῆρε καὶ τὴν ἔβαλε στὸ κάθισμα δίπλα του. Τὸ ῥάσο δὲν τὸ ἤθελε, νά ᾽χῃ εὐλογία, τὸ γύναιον εἶχε γι᾽ αὐτὸν μεγαλύτερη ἀξία.

Σὲ μιὰ παρέα ἕνας χλευάζει τὸν κλῆρο καὶ ὅλοι σιωποῦν· **σύ,** ποὺ ξέρεις τὸν ἱερέα σου, **γιατί δὲν τὸν ὑπερασπίζεσαι;** Ἐὰν κατηγοροῦσε τὸν πατέρα σου, θὰ μιλοῦσες· πατέρας σου ὅμως εἶνε κι αὐτός. Ἁμαρτάνει ὁ ἱεροκατήγορος, ἀλλ᾽ ἁμαρτάνεις κ᾽ ἐσὺ ποὺ σιωπᾷς.

Ἔτσι σήμερα, ἐνῷ ἀπὸ Κερκύρας μέχρι Ἔβρου ὑπάρχουν **χίλια χωριὰ χωρὶς παπᾶ**, ὁ λαός μας τὰ καλύτερα παιδιά του δὲν τὰ δίνει νὰ γίνουν ἱερεῖς τοῦ Ὑψίστου. Εἶνε κι αὐτὸ ἕνα ἀπὸ τὰ σημάδια μεγάλης **διαφθορᾶς** τοῦ γένους μας,

Περιφρονημένο εἶνε σήμερα τὸ ῥάσο. Δὲν τολμᾷ ὁ παπᾶς νὰ ἐμφανιστῇ καὶ κάποιος τεντυμπόης θὰ γελάσῃ καὶ θὰ χειρονομήσῃ ἄσχημα. Γι᾽ αὐτὸ πολλοὶ θεολόγοι λένε· Δὲν γινόμαστε παπάδες· τώρα μὲ τὴ γραβάτα εἴμαστε κύριοι, φορέσαμε τὸ ῥάσο; ξευτιλιζόμαστε. Δὲν ἔχουν ἡρωισμό.

Ποιό εἶνε τὸ δικό μας χρέος; Τὸν παπᾶ νὰ τὸν βλέπουμε ὅλοι (ἄντρες - γυναῖκες, φτωχοὶ - πλούσιοι, ἄρχοντες - ἀρχόμενοι) **σὰν ἄγγελο** ποὺ δὲν πατάει στὴ γῆ. Ὅταν οἱ κληρικοὶ ζοῦν ἔτσι σὰν ἄγγελοι, τότε οἱ λαϊκοὶ θὰ ζοῦν σὰν ἄνθρωποι.

Εὔχομαι, κάποιοι νέοι, πιστοὶ στὸ λάβαρο τῆς Ὀρθοδοξίας, νὰ γίνουν νέοι Κοσμᾶδες Αἰτωλοί, νὰ φέρουν τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ μέχρι Νείλου καὶ Οὐγκάντας καὶ Ἀλάσκας. Τὸ **πιστεύω** καὶ μὲ τὴν πίστι αὐτὴ ἐργάζομαι μέσ᾽ στὴν Ἐκκλησία. Ἐμεῖς εἴμαστε πλέον ἡ δύσις, ἄλλοι εἶνε ἡ ἀνατολή. Οἱ εὐχὲς καὶ προσευχές μας εἶνε ὑπὲρ τῶν νέων ἐργατῶν τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἐλπίζω στὸ Θεό. Ἂς τὸν παρακαλέσουμε, σὰν φυλὴ ἀδικημένη, μὲ ἑκατοντάδες νεκροὺς ποὺ ἔπεσαν στὰ Βορειοηπειρωτικὰ χώματα, νὰ μᾶς ἀξιώσῃ κάποτε **νὰ γιορτάσουμε** τὴ μνήμη τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ **ἐκεῖ**, κοντὰ στὸν Ἀῶο ποταμό, ποὺ τὸν ἔβαψε μὲ τὸ αἷμα του, καὶ νὰ στήσουμε ἐκεῖ μεγάλο **σταυρό**, σύμβολο πίστεως καὶ πατρίδος, μὲ τὸ *«Ἐν τούτῳ νίκα»*.

Εἴθε ὁ Θεὸς διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ νὰ φυλάττῃ καὶ ἁγιάζῃ ὅλους μας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Κοσμᾶ Σιταριᾶς - Φλωρίνης τὴν Τρίτη 9-8-1982 πρωί, μὲ νέο τώρα τίτλο. Καταγραφή, σύντμησις, διαμόρφωσις 12-7-2023.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://www.iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Μ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2579	Κυριακὴ ΙΒ΄ Ματθαίου (Ματθ. 19,16-26) 27 Αὐγούστου 2023	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ὅλοι ἁμαρτωλοὶ

«Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Τί με λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς ἀγαθὸς εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός» (Ματθ. 19,17)

Τὸ εὐαγγέλιο σήμερα (βλ. Ματθ. 19,16-26) λέει, ἀγαπητοί μου, ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ἦρθε στὸ Χριστὸ καὶ τὸν παρακαλοῦσε. Ποιός νὰ ἦταν αὐτός; μήπως κανένας ἄρρωστος ποὺ ζητοῦσε θεραπεία ἢ φτωχὸς ποὺ ζητοῦσε βοήθεια; Δὲν ἦταν φτωχός, πλούσιος ἦταν· δὲν ἦταν ἄρρωστος, ἦταν ὑγιὴς καὶ νέος, στὴν ἀκμὴ τῆς ἡλικίας του· ἦταν ἀκόμα καὶ ἔνδοξος, ὅπως πληροφορεῖ ὁ ἄλλος εὐαγγελιστής· εἶχε ἀξίωμα, ἦταν *«ἄρχων»* (Λουκ. 18,18), εἶχε ἐξουσία. Τρία πράγματα εἶχε ὁ ἄνθρωπος αὐτός· νιᾶτα, λεφτά, δόξα. Αὐτὰ δὲν ζητᾶνε σήμερα οἱ πολλοί; Καὶ ὅποιον ἔχει λεφτά, ἐξουσία, νιᾶτα, ὑγεία, τὸν θεωροῦν εὐτυχισμένο. Αὐτὸς τὰ εἶχε ὅλα αὐτά· **ἦταν λοιπὸν εὐτυχισμένος;** Θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε. Καὶ ὅμως **δὲν φαίνεται εὐχαριστημένος**. Μπορεῖ κανεὶς νὰ μὴν ἔχῃ φράγκο στὴν τσέπη, νὰ κατοικῇ σὲ μιὰ καλύβα, νά ’νε ἀκόμα καὶ μέσ’ στὴ φυλακή, ὅπως ἦταν ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ποὺ τὸν ἀκοῦμε σήμερα (βλ. Α΄ Κορ. 15,1-11), μπορεῖ ἀκόμα νὰ τὸν ὁδηγοῦν στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα, καὶ ὅμως νὰ εἶνε εὐτυχισμένος – τί μυστήριο εἶνε ὁ ἄνθρωπος! Καὶ μπορεῖ κανεὶς νὰ ἔχῃ ὅλες τὶς ἀνέσεις καὶ τ’ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς, νὰ κάθεται σὲ μέγαρα καὶ παλάτια, νὰ ἔχῃ λεφτὰ καὶ μεγαλεῖα καὶ δόξες, καὶ ὅμως νά ’νε δυστυχισμένος. Ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου –τὸ δείχνει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα– δὲν βρίσκεται στὰ ἐξωτερικὰ ἀγαθά· ἐλάχιστα συμβάλλουν αὐτά· κατ’ ἐξοχὴν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν ἐσωτερικὸ πλοῦτο, τὸν πλοῦτο τῆς ψυχῆς.

Αὐτὸς λοιπόν, ὁ πλούσιος καὶ ἔνδοξος νερός, ἔρχεται ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ. Τί ζητάει, τί τὸν ἀπασχολεῖ; τί τοῦ λείπει; Ἂν ἦταν ζῷο, μὲ ὅλα αὐτὰ ποὺ εἶχε θά ’μενε ἱκανοποιημένος. Μὰ δὲν εἶνε ζῷο ὁ ἄνθρωπος! Κάποια σοβαρὴ σκέψι τὸν ἐνοχλεῖ κι αὐτὸν ὅπως καὶ ὅλους μας· –Καλά, θὰ ζήσω εἴκοσι, τριάντα, ἑκατὸ ἔστω χρόνια· **καὶ μετά;** ποῦ πᾶνε τὰ μέγαρα, τὰ λεφτά, οἱ δόξες καὶ οἱ τιμές; τί θὰ γίνῃ μετά; **ὑπάρχει ἄλλος κόσμος;** παράδεισος - κόλασι; τί θὰ γίνω ἐγώ, **θὰ σωθῶ;...** Αὐτὲς οἱ σκέψεις δὲν τὸν ἄφηναν ἥσυχο. Ῥώτησε δασκάλους καὶ γραμματεῖς, φτωχοὺς καὶ πλουσίους, μὰ δὲν πῆρε ἀπάντησι. Καὶ ἔτσι καταφεύγει στὸ Χριστό, τὸ ἀληθινὸ Διδάσκαλο.

–Τί νὰ κάνω, λέει, ***«διδάσκαλε ἀγαθέ»***;...

Διαφέρει, βλέπετε, ὁ ἄνθρωπος αὐτός. Οἱ πολλοὶ λένε· τί νὰ κάνω γιὰ νὰ πλουτήσω, πῶς νὰ γλεντήσω καλύτερα, νὰ φάω καὶ νὰ πιῶ...; Τὸ μικρόβιο τῆς ἀνησυχίας ὑπάρχει σὲ ὅλους, ἀλλὰ τὸ δικό του «μικρόβιο» εἶνε εὐγενές. Σήμερα, μέσ’ στοὺς χίλιους - δυὸ χιλιάδες ἀνθρώπους, εἶνε ζήτημα ἂν θὰ βρῇς ἕναν ποὺ νὰ λέῃ· Τί ὑπάρχει ἐκεῖ πάνω; πῶς θὰ πάω, τί θὰ βρῶ στὸν ἄλλο κόσμο!... Δὲν πιστεύουν δυστυχῶς σὲ ἄλλο κόσμο. **Αὐτὸς πίστευε**. Παρ’ ὅλη τὴν κοσμικὴ ἄνεσί του, ῥωτοῦσε· Τί πρέπει νὰ κάνω, γιὰ νὰ σώσω τὴν ψυχή μου;

Καὶ ὁ Χριστός; Δὲν ἀπήντησε ἀμέσως στὸ ἐρώτημά του, ἀλλὰ στάθηκε πρῶτα στὴν προσφώνησί του· –*«Τί με λέγεις ἀγαθόν;»*, λέει, ***«οὐδεὶς ἀγαθὸς εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός»*** (Ματθ. 19,16-17). Γνωρίζουμε ὅτι στὴν πραγματικότητα ὁ Χριστός, ὡς Θεός, εἶνε *«ἀγαθὸς»* καὶ πανάγαθος, κατὰ πάντα ἅγιος. Γιατί λοιπὸν ἀπήντησε ἔτσι; Ὁ Χριστὸς ἐδῶ ὁμιλεῖ ὄχι κατὰ τὴν πραγματικότητα ἀλλὰ κατὰ τὴν ἰδέα ποὺ ἔχει ὁ ἄλλος γι’ αὐτόν. Ὁ νεαρὸς ἄρχοντας, ποὺ ῥωτοῦσε, θεωροῦσε τὸ Χριστὸ ἄνθρωπο, σπουδαῖο διδάσκαλο βέβαια, ἀλλὰ δὲν πίστευε ἀκόμα ὅτι εἶνε Θεός. Καὶ ὁ Χριστὸς τοῦ ἀπαντᾷ κατὰ τὴν ἰδέα ποὺ εἶχε· –Ἂν μὲ θεωρῇς ἄνθρωπο, μὴ μὲ λὲς *«ἀγαθόν»*, διότι *«ἀγαθός»* ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ εἶνε μόνο ὁ Θεός. Ἂς σταθοῦμε ὅμως ἐμεῖς σήμερα σ’ αὐτὴ τὴν ἀπάντησι τοῦ Κυρίου, ποὺ ἔχει σπουδαῖο νόημα νὰ μᾶς διδάξῃ.

* * *

Ὁ Χριστὸς εἶνε Θεάνθρωπος, ἀναμάρτητος, καὶ γι’ αὐτὸ σὲ ἄλλη ὥρα εἶπε *«Τίς ἐξ ὑμῶν ἐλέγχει με περὶ ἁμαρτίας;»* (Ἰω. 8,46). Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Θεάνθρωπο Χριστὸ δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ ἁμαρτίες. Καὶ μία ἀκόμα ἡμέρα νὰ ζήσουμε πάνω στὴ γῆ, εἶνε ἀδύνατο ν’ ἀποφύγουμε τὴν ἁμαρτία (βλ. Ἰὼβ 14,4-5 καὶ Παροιμ. 20,9). Ὅποιος πῇ ὅτι δὲν ἔχει ἁμαρτίες, εἶ-

νε στὴν πλάνη. Ὅταν ὡς ἀρχιμανδρίτης ἐξωμολογοῦσα, ταραζόμουν –πιστέψτε με– ὅταν ἔρχονταν καὶ μοῦ ἔλεγαν· Ἐγὼ εἶμαι καλὸς ἄνθρωπος, δὲν ἔκανα τίποτα!... Ὅλοι νόμιζαν πὼς εἶνε ἅγιοι, ἔρχονταν στὸ ἐξομολογητήριο ζητώντας νὰ πάρουν τὴν εὐχὴ γιὰ νὰ κοινωνήσουν. Καὶ μόνο κάπου - κάπου, μέσα σὲ τόσους Χριστιανούς, νά ’ρθῃ μιὰ γυναίκα ἢ ἕνας ἄντρας νὰ κλάψῃ καὶ νὰ πῇ *«Ἥμαρτον»* (Λουκ. 15,18,21). Αὐτὸ λοιπόν εἶνε τὸ κατηραμένο ῥῆμα· Ἐγὼ εἶμαι καλός!... Γέμισε ὁ κόσμος ἀπὸ «καλούς». Ἀλλὰ **θὰ γεμίσῃ καὶ ἡ κόλασις ἀπὸ «καλούς»**. Μὰ ἐδῶ ὁ Χριστὸς μᾶς τὸ λέει· Ἕνας εἶνε ὁ καλὸς καὶ ἅγιος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός· ὅλοι οἱ ἄλλοι εἴμαστε ἁμαρτωλοί, μετέχουμε τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος.

Καὶ ποιός δὲν ἁμαρτάνει; Ἁμαρτάνουμε μὲ τὸ κορμί· μάτια, αὐτιά, χέρια, πόδια, γλῶσσα – ἄχ αὐτὴ ἡ γλῶσσα! «κόκκαλα δὲν ἔχει καὶ κόκκαλα τσακίζει»· ἁμαρτάνουμε μὲ τὴ σκέψι· ἁμαρτάνουμε τὴν ἡμέρα - τὴ νύχτα, στὸ δρόμο, στὰ καφφενεῖα, στὰ νυχτερινὰ κέντρα, στ’ αὐτοκίνητα, στὰ τραῖνα· ἁμαρτάνουμε τὸ πρωί - τὸ βράδυ· ἁμαρτάνουν οἱ μικροὶ καὶ οἱ μεγάλοι, οἱ πλούσιοι καὶ οἱ φτωχοί· οἱ γυναῖκες καὶ οἱ ἄντρες· οἱ ἀγράμματοι καὶ οἱ ἐγγράμματοι καὶ ἐπιστήμονες· ἁμαρτάνουν οἱ ἄσημοι καὶ οἱ ἐπίσημοι. Ἁμαρτία παντοῦ ὅπου νὰ πᾶς, στὸν Βόρειο ἢ στὸ Νότιο Πόλο, σὲ ὁποιαδήποτε γωνία τοῦ κόσμου. Ἦταν κάποτε ἡ γῆ καθαρή, ὁ ἀέρας καθαρὸς ἀπὸ μικρόβια· τώρα δὲν ὑπάρχει γωνία ἀμόλυντη. Ἁμαρτάνει ὁ ἄνθρωπος· ἀμέτρητη ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης, ἀμέτρητα καὶ τ’ ἁμαρτήματά μας.

* * *

Λοιπὸν ν’ ἀπελπιστοῦμε; Ὅταν ἤμουν στὴν Ἀθήνα, ἦρθε ἕνας νέος καὶ μοῦ λέει μὲ κλάμα· –Θ’ αὐτοκτονήσω, θὰ πάω νὰ πέσω ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολι. –Τί ἔχεις; ἄρρωστος εἶσαι, καρκίνο ἔχεις; –Κάτι χειρότερο· ἦρθα ἀπ’ τὸ χωριό μου καθαρός, ἀμόλυντος, καὶ μ’ ἔφαγε ἡ Ἀθήνα, μ’ ἔρριξε στὴν ἁμαρτία· ἔπεσα σ’ αὐτὰ κι αὐτά... – μαῦρο κομπολόι. Ἀπελπίστηκα, δὲν μοῦ μένει παρὰ ν’ αὐτοκτονήσω... Ὁ διάβολος, ἀφοῦ τὸν ἔβαλε νὰ φάῃ τὴν ἁμαρτία μὲ τὴν κουτάλα, τὸν ἔσπρωχνε στὸ τέλος τοῦ Ἰούδα.

Ἀλλ’ ὄχι! Εἴμαστε ὅλοι ἁμαρτωλοὶ ἀλλὰ καὶ ὅλοι μέσα στὸ σωτήριο δίχτυ τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἕνας ἅπλωσε τὸ βρωμερό του χέρι στὸ Εὐαγγέλιο κ’ ἔδωσε ὅρκο ψεύτικο μάλιστα, ἄλλος βρώμισε τὴ γλῶσσα του μὲ τὴ βλαστήμια, ἄλλος μπῆκε σὰν τὸ φίδι νύχτα στὸ ξένο σπίτι καὶ ἀτίμασε τὴ γυναῖκα τοῦ φίλου του, ἄλλος ἀδίκησε, ἄλλος ἔκλεψε... Λοιπόν, **μὴ μοῦ λές, ὅτι εἶσαι καλός**. Ἕνας εἶνε ὁ καλὸς καὶ ἅγιος, *«Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός· ἀμήν»* (Φιλ. 2,11 καὶ θ. Λειτ.).

Τί πρέπει λοιπὸν νὰ κάνουμε, ἀδελφοί μου; **Νὰ μὴν ἀπελπιστοῦμε**. Νὰ πιστέψουμε, ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶνε ἁπλῶς, ὅπως λένε κάποιοι, δάσκαλος, κοινωνιολόγος, σοφός, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἄντρες τῆς Ἱστορίας· ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ Θεός, ὁ ἀληθινὸς Θεός, ποὺ κατέβηκε ἀπὸ τὰ οὐράνια ἐδῶ στὴ γῆ καὶ ἔλαβε σάρκα ἀνθρώπινη, γιὰ νὰ μᾶς σώσῃ· νὰ πιστέψουμε, ὅτι ὁ Χριστὸς ἔχει δύναμι καὶ ἐξουσία *«ἀφιέναι ἁμαρτίας»* (Ματθ. 9,6. Μᾶρκ. 2,10. Λουκ. 5,24)· νὰ πιστέψουμε, ὅτι ὅποιος ἁμαρτωλὸς ἐξομολογεῖται μὲ μετάνοια, αὐτὸς ἀνοίγει λάκκο καὶ θάβει τ’ ἁμαρτήματά του, ὅσο μεγάλα κι ἂν εἶνε.

Νὰ ζήσουμε λοιπὸν κατὰ τὸ Εὐαγγέλιο, νὰ τηροῦμε τὶς ἐντολὲς τοῦ Κυρίου. **Καὶ ἂν πέσουμε** μία ἢ πολλὲς φορές, πάντα **νὰ σηκωνώμαστε**. Καλὸ εἶνε νὰ μὴν πέσῃς στὸ δρόμο· ἀλλὰ ὅσες φορὲς κι ἂν πέσῃς, καὶ ἑκατὸ καὶ διακόσες, νὰ σηκωθῇς καὶ νὰ πῇς· Δόξα σοι ὁ Θεός, *«Πάτερ, ἥμαρτον»*, καὶ *«Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου»* (Λουκ. 15,18,21· 23,42). Ἔτσι μᾶς διδάσκει τὸ Εὐαγγέλιο.

«Στενὴ ἡ πύλη καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδός» (Ματθ. 7,13-15. Λουκ. 13,24) τοῦ Εὐαγγελίου, **δύσκολη ἡ σωτηρία**. Πῶς νὰ παιδαγωγήσῃς σήμερα τὸ παιδί, ποὺ μόλις ἀνοίξῃ τὸ ῥαδιόφωνο ἢ τὴν τηλεόρασι βλέπει κι ἀκούει πράγματα ἀκατονόμαστα; πῶς νὰ κατηχηθῇ ὁ νέος ποὺ ζῇ μέσ’ στὴ φωτιὰ τῆς κολάσεως; πῶς νὰ συνετίσῃς τὸν ἄντρα ποὺ περπατάει ἀνάμεσα στὶς παγίδες τῆς ἀκολασίας καὶ διαφθορᾶς, πῶς νὰ σωφρονίσῃς τὴ γυναῖκα ποὺ ξελογιάζεται ἀπὸ τὴ δαιμονικὴ μόδα; πῶς νὰ κατηχηθῇ αὐτὸς ὁ λαός; Πῶς; **μόνο διὰ τῆς χάριτος καὶ βοηθείας Ἰησοῦ Χριστοῦ**. Ὅποιος πιστεύει, τὸν ἐπικαλεῖται καὶ ζῇ κατὰ τὸ θέλημά του, νικᾷ τὸν διάβολο καὶ τὴν ἁμαρτία.

Καὶ ἀκριβῶς γι’ αὐτὸ ὑπάρχει **ἡ Ἐκκλησία** του, ποὺ εἶνε **τὸ ἰατρεῖο τῶν ψυχῶν**. **Γιατρὸς** μοναδικὸς ψυχῶν καὶ σωμάτων ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Κάθε πονεμένος, θλιμμένος, διωγμένος, συκοφαντημένος, κάθε χήρα καὶ ὀρφανό, ἐλᾶτε στὴν Ἐκκλησία! Τὰ **φάρμακα** τοῦ Χριστοῦ εἶνε τὰ λόγια του, τὸ Εὐαγγέλιο, ἡ ἁγία Γραφή, ἐξομολόγησις, ἡ θεία κοινωνία, τὸ εὐχέλαιο, ὁ ἁγιασμός, ἡ παράκλησις· καὶ ὅλα αὐτὰ **δωρεάν**. Ποιός ἦρθε στὴν ἐκκλησιὰ καὶ δὲν θεραπεύθηκε, ποιός ἀπελπισμένος δὲν βρῆκε παρηγορία, ποιά χήρα καὶ ὀρφανὸ δὲν βρῆκε προστασία; ποιός ἁμαρτωλὸς δὲν βρῆκε σωτηρία; Δὲν εἶνε ψέμα, εἶνε ἀλήθεια. **Στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ νὰ καταφεύγουμε**. Καμμιὰ δύναμι δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ τὴ γκρεμίσῃ. Καὶ ἂν ἐχθροὶ τινάξουν στὸν ἀέρα τοὺς ναούς μας, ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶνε τὰ κτήρια, εἶνε οἱ ψυχές. Δὲν φοβόμαστε· ἐκκλησιὰ ἔχουμε τὸν οὐρανό. Καὶ τελικῶς θὰ νικήσῃ ἡ ἀλήθεια καὶ τὸ φῶς, πρὸς δόξαν τῆς ἁγίας Τριάδος· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ποὺ ἔγινε στὸν ἄρτι ἐγκαινιασθέντα ἱ. ναὸ Κοιμήσεως Θεοτόκου Μεσονησίου - Φλωρίνης τὴν 25-8-1974 πρωί. Καταγραφὴ καὶ ἐλαχίστη σύντμησις 5-7-2023.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://www.iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Μ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2580	Ἀποτομὴ κεφαλῆς Προδρόμου (Μᾶρκ. 6,14-30) Τρίτη 29 Αὐγούστου 2023	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Πόσο ζητάει ἡ κοινωνία μας σήμερα ἕναν Ἰωάννη!

«Οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου» (Μᾶρκ. 6,18)

Ἀνέτειλε, ἀδελφοί μου, στὸν ὁρίζοντα τῆς Ἐκκλησίας μας ἑορτὴ μεγάλη, ἡ μνήμη τῆς Ἀποτομῆς τῆς Κεφαλῆς τοῦ τιμίου Προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ **Ἰωάννου**. Εἶνε **ἡ μεγαλύτερη ἀπὸ τὶς ἑορτές του** (23 Σεπτεμβρίου ἔχουμε τὴν Σύλληψί του, 24 Ἰουνίου τὸ Γενέσιό του, 24 Φεβρουαρίου τὴν Α΄ καὶ Β΄ Εὕρεσι τῆς Κεφαλῆς του, καὶ στὶς 7 Ἰανουαρίου ἀμέσως μετὰ τὰ Φῶτα τὴν Σύναξί του)· νὰ γνωρίζουμε ἀκόμη, ὅτι καὶ κάθε Ἑβδομάδα τὴν Τρίτη ἡ Ἐκκλησία ἔχει ὕμνους πρὸς τιμήν του.

Τὸν τιμοῦμε τόσο πολύ, διότι εἶνε **μία** ὄχι ἐξαιρετικὴ ἀλλὰ **μοναδικὴ φυσιογνωμία**, ὁ μεγαλύτερος ἄνδρας τοῦ παλαιοῦ, τοῦ ἀρχαίου κόσμου, προτοῦ νὰ ἔλθῃ ὁ Χριστός. Τὸ λέει τὸ στόμα τῆς ἀληθείας, ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, ποὺ τὸν ἐγκωμίασε ὡς ἑξῆς· Δὲν γεννήθηκε ἄνθρωπος ἀνώτερος, μεγαλύτερο ἠθικὸ ἀνάστημα, ἀπὸ αὐτόν (βλ. Ματθ. 11,11). Ἀνώτερος ἀπὸ προφῆτες, πατριάρχες, δικαίους· ὕψος οὐράνιο, ἄγγελος ἔνσαρκος περιπατῶν ἐπὶ τῆς γῆς.

Εἶνε θαυμαστὸς γιὰ τὴ **γέννησί** του. Ἦταν τέκνον πίστεως, παιδὶ - θαῦμα. Γεννήθηκε ἀπὸ τὰ σπλάχνα δύο γερόντων, τοῦ ἱερέως Ζαχαρία καὶ τῆς στείρας Ἐλισάβετ. Ὅσο εἶνε δυνατὸν ἀπὸ βράχια νὰ βγῇ ῥόδο, ἄλλο τόσο ἦταν δυνατὸν ἀπὸ τὰ νεκρὰ ἐκεῖνα σπλάχνα νὰ γεννηθῇ αὐτὸ τὸ ῥόδο, ὁ Ἰωάννης. Καὶ ὅμως ἔγινε τὸ θαῦμα. Γι' αὐτὸ μποροῦμε νὰ ποῦμε, ὅτι ἦταν ἁγιασμένος *«ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ»* (πρβλ. Γαλ. 1,15). Στὴ συνάντησι τῆς Ἐλισάβετ μὲ τὴν Θεομήτορα *«ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ»* τῆς μητέρας του (Λουκ. 1,41).

Εἶνε θαυμαστὸς κατόπιν γιὰ τὴ **ζωή** του. Ἔζησε σὲ περιβάλλον ἱερατικό, ἀλλὰ καὶ μικρός, ἔφηβος περίπου, ἀνεχώρησε στὴν ἔρημο, κοντὰ στὸν Ἰορδάνη, κ' ἐκεῖ ἀσκήτευσε· ἔζησε ζωὴ αὐστηρή. Τὸ φαγητό του ἦταν *«ἀκρίδες»*, οἱ τρυφερὲς ἄκρες ἀγρίων χόρτων, καὶ *«μέλι ἄγριον»*, ποὺ ἔκαναν ἐλεύθερα μελίσσια μέσα σὲ κουφάλες δέντρων (Ματθ. 3,4)· ποτό του τὸ νερὸ τοῦ Ἰορδάνου, ῥοῦχο του μιὰ κάππα ἀπὸ τρίχες καμήλας, κρεβάτι του τὰ χαλίκια τῆς ὄχθης, ὀροφή του τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, σύντροφοί του τὰ ἄγρια ζῷα. Γιατὶ προτιμότερο νὰ ζῇ κανεὶς σὲ μία ἔρημο μαζὶ μὲ τὰ θηρία παρὰ σὲ κοινωνία ποὺ ἔχει γίνει ζούγκλα καὶ καθένας ἐκδηλώνει ὄχι πλέον τὸ θεϊκὸ ἀλλὰ τὸ θηριῶδες στοιχεῖο τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἐκεῖ ἀνδρώθηκε μὲ προσευχὴ καὶ νηστεία.

Εἶνε θαυμαστὸς ἐπίσης γιὰ τὸ **κήρυγμά** του. Ὅταν ἔγινε τριάντα ἐτῶν, ἔλαβε σῆμα ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἄφησε τὴν ἔρημο. Ἦρθε κ' ἔστησε τὸν ἄμβωνά του στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ καὶ ἄρχισε νὰ κηρύττῃ μὲ λόγο πύρινο. Δὲν ὑπολόγιζε κανένα. Ἤλεγχε τοὺς πλουσίους λέγοντας· Δὲν θὰ σωθῆτε ἐὰν δὲν μοιράσετε τὰ μισὰ ὑπάρχοντά σας στοὺς φτωχούς (βλ. Λουκ. 3,11). Ἤλεγχε τοὺς στρατιωτικούς, ποὺ ἐκβίαζαν τὸ λαό, καὶ τοὺς ἔλεγε· Γιατί τυραννεῖτε τοὺς συνανθρώπους σας; Ἤλεγχε μικροὺς καὶ μεγάλους. Σὲ ὅλους γενικὰ ἔλεγε· *«Μετανοεῖτε»* (Ματθ. 3,2), ἂν δὲν ἀλλάξετε πορεία ἔρχεται ἡ τιμωρία· *«πᾶν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται»* (Ματθ. 3,10· βλ. & Λουκ. 3,8)· δέντρο ποὺ μένει ἄκαρπο εἶνε ἕτοιμο γιὰ τσεκούρι καὶ φωτιά.

Πιὸ θαυμαστὸς ἀπ' ὅλα ὅμως εἶνε γιὰ τὸ **τέλος** του, τὸ ἀντάξιο ὅλης τῆς ζωῆς του. Ὁ βαπτιστὴς Ἰωάννης δὲν πέθανε πάνω σὲ κρεβάτι, μέσα σὲ σπίτι ἢ μέγαρο· πέθανε μὲ βίαιο τρόπο, εἶχε τέλος ἡρωικό. Ποῦ καὶ πῶς; Μᾶς τὸ εἶπε σήμερα τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Μᾶρκ. 6,14-30).

* * *

Στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰωάννου ζοῦσε ἕνας ἀσελγὴς καὶ ἀκόλαστος βασιλιᾶς, ὁ **Ἡρῴδης** (ὄχι ἐκεῖνος ποὺ ἔσφαξε τὰ νήπια τῆς Βηθλεέμ, ἀλλὰ ὁ γυιὸς ἐκείνου, ἀντάξιος τοῦ πατέρα του). Αὐτὸς ἦταν φιλάργυρος, δοῦλος τῶν παθῶν. Λέει ὁ ἱστορικὸς Ἰώσηπος, ὅτι μετέβαλε τὰ ἀνάκτορά του σὲ κέντρο ὀργίων· ἔδιωξε τὴ νόμιμη γυναῖκα του καὶ πῆρε γυναῖκα τὴν Ἡρῳδιάδα, τὴ σύζυγο τοῦ ἀδελφοῦ του Φιλίππου. Διέπραξε **δηλαδὴ δύο μεγάλα ἁμαρτήματα· μοιχεία καὶ αἱμομειξία**. Ἐν τούτοις βασίλευε, τὸν τιμοῦσαν ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς, γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι. Κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ ἐλέγξῃ τὴν ἀνομία καὶ τὸ δημόσιο σκάνδαλο.

Ἕνας μόνο, ὁ Ἰωάννης, ἐκεῖνος ποὺ δὲν εἶχε τίποτα στὸν κόσμο ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ κάππα, αὐτὸς τόλμησε κ' ἔρριξε τὸν κεραυνὸ ἐναντίον του. Σεισμὸς ἂν γινόταν, δὲν θὰ τάραζε τὰ ἀνάκτορα τόσο ὅσο τώρα **ὁ ἔλεγχος τοῦ τιμίου Προδρόμου**. Δὲν εἶπε πολλὰ λόγια, πομφόλυγες καὶ βερμπαλισμοὺς ὅπως συνηθίζουμε οἱ ἱεροκήρυκες τοῦ αἰῶνος μας· ἔξι - ἑφτὰ λέξεις εἶπε, ἀλλὰ τὸ κήρυγμα αὐτὸ ἔμεινε στοὺς αἰῶνες· Βασιλιᾶ, λέει, «δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ἔχῃς σύζυγο τὴ γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου» (Μᾶρκ. 6,18).

Ἀμέσως τὸν ἔπιασαν καὶ **τὸν ἔρριξαν στὶς φυλακὲς** τοῦ φρουρίου τῆς Μαχαιροῦντος.

Μιὰ βραδιὰ τότε, λέει τὸ εὐαγγέλιο, γινόταν **στὰ ἀνάκτορα συμπόσιο - δεξίωσι**· ὁ βασιλιᾶς γιώρταζε τὰ γενέθλιά του κ' εἶχε μαζευτῆ ἡ ἀφρόκρεμα – γράψε κοπρόκρεμα– τῆς κοινωνίας· διασκέδαζαν, ἔτρωγαν κ' ἔπιναν· μεθοῦσαν ἀπὸ κρασὶ καὶ περισσότερο ἀπὸ ὀφθαλμοπορνεία. Τὸ συμπόσιο εἶχε καὶ μουσικὴ κ' ἡ μουσικὴ χορό· χόρεψαν γυναῖκες μὲ κινήσεις πρόστυχες, ὅπως συνηθίζεται ἀκόμα στὶς αὐλὲς τῶν μεγιστάνων τῆς Ἀνατολῆς. «Διέπρεψε» δὲ στὸ χορὸ μία νεαρὴ κοπέλλα εἴκοσι περίπου ἐτῶν, ἡ Σαλώμη κόρη τῆς μοιχαλίδος Ἡρῳδιάδος. Καὶ ἄρεσε τόσο πολὺ μὲ τὶς ἐρεθιστικὲς κινήσεις της στὸν ἡδονοβλεψία Ἡρῴδη, ὥστε, πάνω στὴ ζάλη τῶν αἰσθήσεων καὶ τοῦ νοῦ, πῆρε μιὰ παράλογη ἀπόφασι· τὴν εἶπε μάλιστα καὶ δημοσίως.

Σταματῶ λίγο στὸ σημεῖο αὐτό. Μερικοὶ λένε· **Ἁμαρτία εἶνε ὁ χορός;** θὰ μᾶς τὸ ἀπαγορεύσῃ τώρα κι αὐτὸ ὁ Καντιώτης;... Ἂν πρόκειται γιὰ χορὸ ἑλληνικό, ποὺ χόρευαν στὸν Πόντο καὶ στὴ Μικρὰ Ἀσία, νὰ σᾶς πῶ ναί· ἂν πρόκειται ὅμως γιὰ χορὸ Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς, ὄχι. Καταλαβαίνετε; Ὄχι ἐγώ, ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος τὸ λέει· *«Ἔνθα ὄρχησις, ἐκεῖ διάβολος»,* ὅπου χορὸς ἐκεῖ διάβολος (P.G. 58,491,493). Καὶ ὄντως πορνεῖες, μοιχεῖες, διαζύγια, καὶ πολλὰ ἄλλα κακά, συχνὰ ἔχουν τὴν ἀρχή τους σὲ χορό.

Νά καὶ ἡ ἀπόδειξι σήμερα. Ποῦ κατέληξε ὁ χορὸς τῆς Σαλώμης; Ἐσὺ ποὺ νομίζεις ὅτι δὲν εἶνε τίποτα ν' ἀγκαλιάζεσαι καὶ νὰ κολλᾷς μὲ τὸ κορμὶ ξένης γυναίκας καὶ νὰ μὴ σᾶς χωρίζῃ οὔτε τσιγαρόχαρτο, ἔλα ν' ἀκούσῃς σήμερα τί στοίχισε τότε ἕνας χορὸς στὰ ἀνάκτορα τοῦ Ἡρῴδη.

Πάνω στὴν ἔξαψί του ὁ βασιλιᾶς εἶπε στὴν κοπελλιὰ μπροστὰ σὲ ὅλους· Ζήτησέ μου ὅ,τι θέλεις· σοῦ δίνω μέχρι καὶ τὸ μισὸ βασίλειό μου! **Θὰ τό 'λεγε αὐτὸ ἂν δὲν εἶχε προηγηθῆ ἡ ζάλη τοῦ χοροῦ;** Καὶ τί ἀκολούθησε τώρα!

Τί θὰ μποροῦσε ἡ κόρη αὐτὴ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸ βασιλιᾶ; παλάτια, ἐπαύλεις, διαμάντια, χρυσάφια, πλούτη κι ὅ,τι ἄλλο ἤθελε. Δὲν ζήτησε τίποτα ἀπ' αὐτά. Ἀλλὰ τί; **Ὦ κακία γυναίκας!** Πάει καὶ συμβουλεύεται τὴν πονηρὴ ἐκείνη μάνα της· κι αὐτὴ τῆς εἶπε, νὰ μὴ ζητήσῃ τίποτ' ἄλλο παρὰ ἕνα μόνο. Καὶ μπαίνοντας ἀμέσως λέει στὸ βασιλιᾶ· «Θέλω νὰ μοῦ δώσῃς τώρα δὰ μέσα σ' ἕνα πιάτο τὸ κεφάλι *Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ*» (Μᾶρκ. 6,25). Ὅταν ἄκουσε ὁ Ἡρῴδης τὸ αἴτημά της, **αἴτημα θηρίου κι ὄχι ἀνθρώπου**, ἔγινε περίλυπος. Γιατὶ στὸ βάθος σεβόταν τὸν Βαπτιστή. Ἀλλὰ κάμφθηκε.

Συχνὰ **ἀσθενεῖς χαρακτῆρες κάμπτονται ἀπὸ γυναῖκες**. Βλέπεις ἕναν νὰ κυβερνάῃ τὸν κόσμο; Ψέματα εἶνε· τὸν κυβερνάει ἀπὸ πίσω μιὰ γυναίκα πονηρή· αὐτὲς ἄγουν καὶ φέρουν πολλὲς φορὲς ἰσχυροὺς ἄντρες, ὥστε μπορεῖς νὰ πῇς, ὅτι πίσω ἀπὸ πολλὰ διεθνῆ ἐγκλήματα κρύβεται κάποια πονηρὴ γυναίκα, μία Σαλώμη καὶ μία Ἡρῳδιάς.

Ἔτσι κάμφθηκε ὁ Ἡρῴδης· διέταξε *σπεκουλάτορα* κι αὐτὸς ἐν καιρῷ νυκτὸς πῆγε στὸ κελλὶ τῆς φυλακῆς, ὕψωσε τὸ σπαθὶ καὶ **ἀπέκοψε τὴν τιμία κεφαλὴ** τοῦ Ἰωάννου. Στάζοντας αἷμα τὴν ἔβαλε σὲ πιάτο, τὴν ἔφερε στὸ κοριτσόπουλο, κι αὐτὸ τὴν ἔδωσε στὴ μάνα της.

Τέτοιο ἦταν τὸ τέλος τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου· **τέλος μαρτυρικό**.

* * *

Ἀπὸ τότε, ἀδελφοί μου, πέρασαν εἴκοσι αἰῶνες, ἀλλὰ **ἡ μνήμη του μένει ἀγέραστη**.

Πόσο διψάει ἡ κοινωνία μας σήμερα ἕναν Ἰωάννη Πρόδρομο! Ἑκατὸ δεσποτάδες καὶ ὀχτὼ χιλιάδες παπᾶδες, ἅμα μᾶς στύψῃς, **τὸ νυχάκι τοῦ Ἰωάννου δὲν κάνουμε**. Δειλοὶ καὶ ἄνανδροι ἀπέναντι στοὺς ἰσχυροὺς τῆς ἡμέρας, κολακεύοντες τὰ ἀνθρώπινα πάθη, δὲν εἴμαστε ἄξιοι νὰ ἀρθοῦμε στὰ δικά του ὕψη. Ἔσβησε πλέον ἀπ' τὰ δικά μας χείλη τὸ *«Οὐκ ἔξεστί σοι...»* (Μᾶρκ. 6,18).

Ἂν ξαναρχόταν σήμερα ὁ Ἰωάννης καὶ παρουσιαζόταν ξαφνικὰ μὲ τὴν κάππα του μέσα **στὴ βουλὴ τῶν Ἑλλήνων**, θὰ φώναζε στοὺς βουλευτὰς ὅλων τῶν παρατάξεων· *«Οὐκ ἔξεστιν ὑμῖν»* ἐκδίδειν αὐτόματα διαζύγια, ἀμνηστεύειν τὴν πορνείαν καὶ τὴν μοιχείαν, διαλύειν τὴν ἑλληνικὴν οἰκογένειαν μὲ ψηφίσματα πολιτικοῦ «γάμου»... Νεκρὸς θὰ ἔβγαινε ἀπὸ τὴν αἴθουσα.

Λείπει σήμερα τὸ κήρυγμα αὐτὸ τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ προφητικὸ καὶ ἀποτελεσματικό, ποὺ σείει τὰ κάστρα τῆς ἀνομίας.

Ἀδελφοί μου, ἀπὸ τὶς δύο σήμερα μεγάλες δυνάμεις, Ἀμερικὴ καὶ Ῥωσία, ποὺ παλεύουν σὰν τὰ θηρία γιὰ τὴν ἡγεμονία τῆς γῆς, εἶνε ἄγνωστο ποιά θὰ ἐπικρατήσῃ· ὁ Θεὸς μόνο γνωρίζει. Ἐγὼ ὅμως βλέπω μία ἄλλη πάλη. Μεγάλη δύναμις καὶ ἡ Ῥωσία, δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ἀρνηθοῦμε. Ποιός λοιπὸν τὴν σείει τώρα; Ἕνας Χριστιανός, **ὁ Ἀλέξανδρος Σολζενίτσιν**, ποὺ εἶπε κι αὐτὸς *«Οὐκ ἔξεστί σοι»* ἔχειν στρατόπεδα συγκεντρώσεως καὶ ἐξορίζειν τὰ ὄργανα τοῦ καθήκοντος. Εἶνε αὐτὴ μία φωνή, τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ δεσποτάδες καὶ παπᾶδες κρατοῦν λιβανιστήρια καὶ θυμιατίζουν τὸ Κρεμλῖνο, ποὺ διαδέχθηκε τοὺς ἀθέους. Ἐκεῖνος ὅμως, μόνος, φτωχός, ἀλλ' ἄκαμπτος, ἥρωας τοῦ Στάλινγκραντ, εἶχε τὸ θάρρος μέσα σὲ μιὰ τέτοια κατάστασι νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ *«Οὐκ ἔξεστί σοι»* σὰν τὸν ἅγιο Ἰωάννη.

Ἡ φωνὴ αὐτὴ δὲν θὰ σβήσῃ. Κι ἂν δὲν ἀκούγεται ἀπὸ κληρικοὺς καὶ λογίους καὶ ἀξιωματούχους, κάποιος σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς γῆς θὰ ὀρθώνῃ τὸ ἀνάστημά του καὶ θὰ λέῃ στὸν ἀσεβῆ κόσμο· *«Οὐκ ἔξεστί σοι»* διαπράττειν τὴν ἁμαρτίαν.

Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη, ἀδελφοί μου, ὑποθέσουμε ὅτι ἔρχεται τέτοια κατάπτωσις ὥστε νὰ σβήσουν οἱ φωνὲς ἀνθρώπων - προφητῶν κ' ἐπικρατήσῃ χάος καὶ ἐρημιά, καὶ πάλι μὴν ἀπελπισθῆτε. Ὑπάρχει μιὰ ἄλλη φωνή. Τὴν ἀκούω, τὴν ἀκοῦτε κ' ἐσεῖς, τὴν ἀκοῦνε ὅλοι· εἶνε **ἡ συνείδησις**. Εὐτυχισμένοι ὅσοι ἀκούγοντας τὴ φωνή της μετανοοῦν, ἐξομολογοῦνται, πλένουν τὰ ἱμάτιά τους στὸν Ἰορδάνη τῆς μετανοίας καὶ παύει ἡ συνείδησι νὰ τοὺς ἐλέγχῃ. Δυστυχισμένος ὅποιος συνεχίζει νὰ βασανίζεται ἀπὸ τοὺς ἐλέγχους τῆς συνειδήσεως, ἔστω καὶ ἂν κατοικῇ σὲ ἀνάκτορα κ' ἐξουσιάζῃ τὴ γῆ.

Εὔχομαι, ποτὲ νὰ μὴ σᾶς τύψῃ ἡ συνείδησι. Ἂν ὅμως ὡς ἄνθρωποι ἐλεγχθοῦμε ἀπὸ τὸν μυστικὸ αὐτὸν Ἰωάννη Πρόδρομο, τότε ὅσο ὑπάρχει καιρὸς νὰ μετανοήσουμε εἰλικρινά. Εἰ δ' ἄλλως, ὅπως εἶπε ὁ ἅγιος Ἰωάννης *«πᾶν δένδρον μὴν ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται»* (Ματθ. 3,10· βλ. & 7,19).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Ἰωάννου Πτολεμαΐδος τὴν Κυριακὴ 29-8-1982 πρωί, μὲ νέο τώρα τίτλο. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 13-7-2023.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://www.iskiriaki.com